

Πολυτεχνείο Κρήτης
Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

Επιβλέπων καθηγητής:
Ουγγρίνης Κων/νος-Αλκέτας

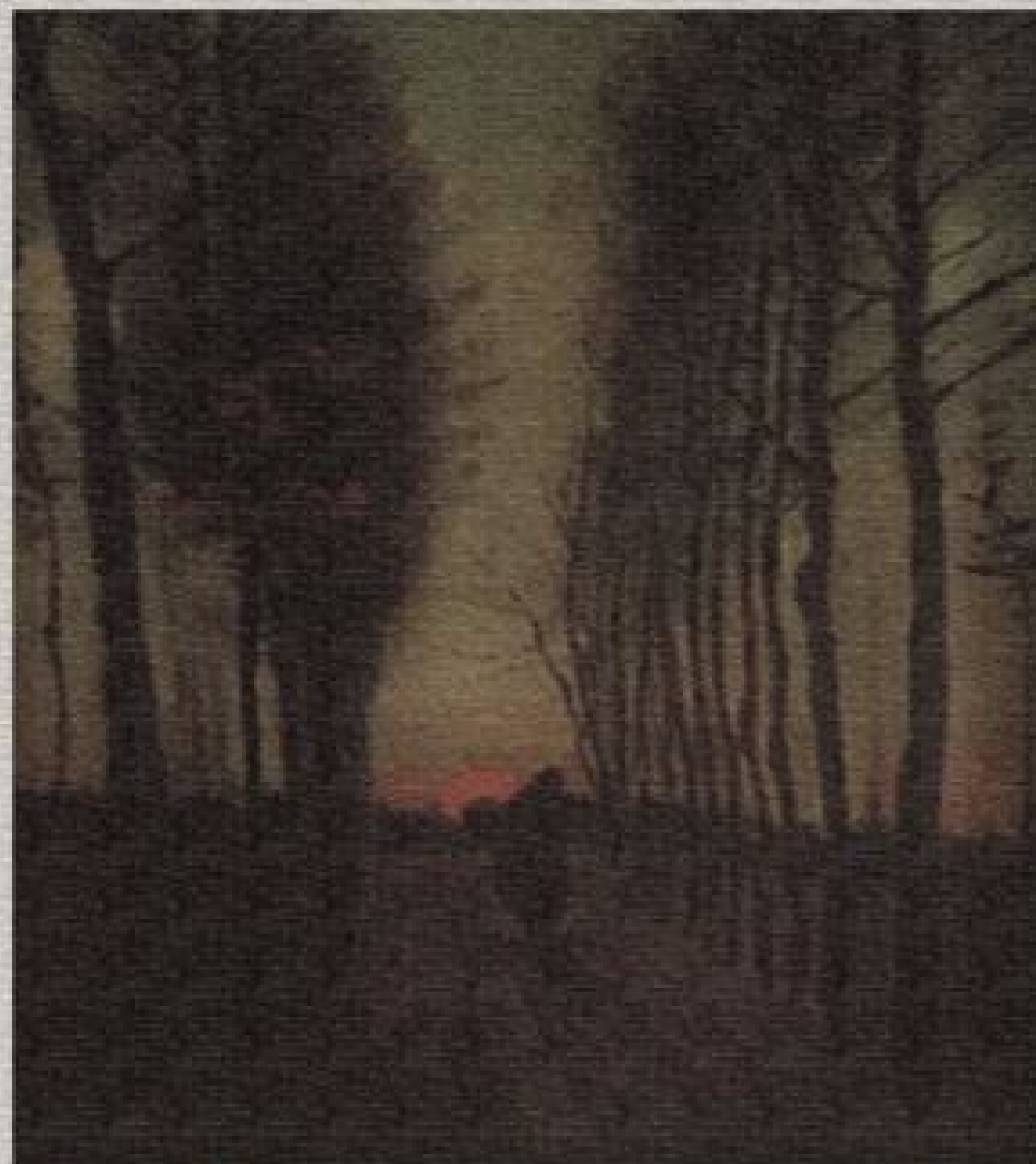
Φοιτήτριες:
Δούκα Ελένη, Μαριδάκη Μαρία

Μάιος 2022

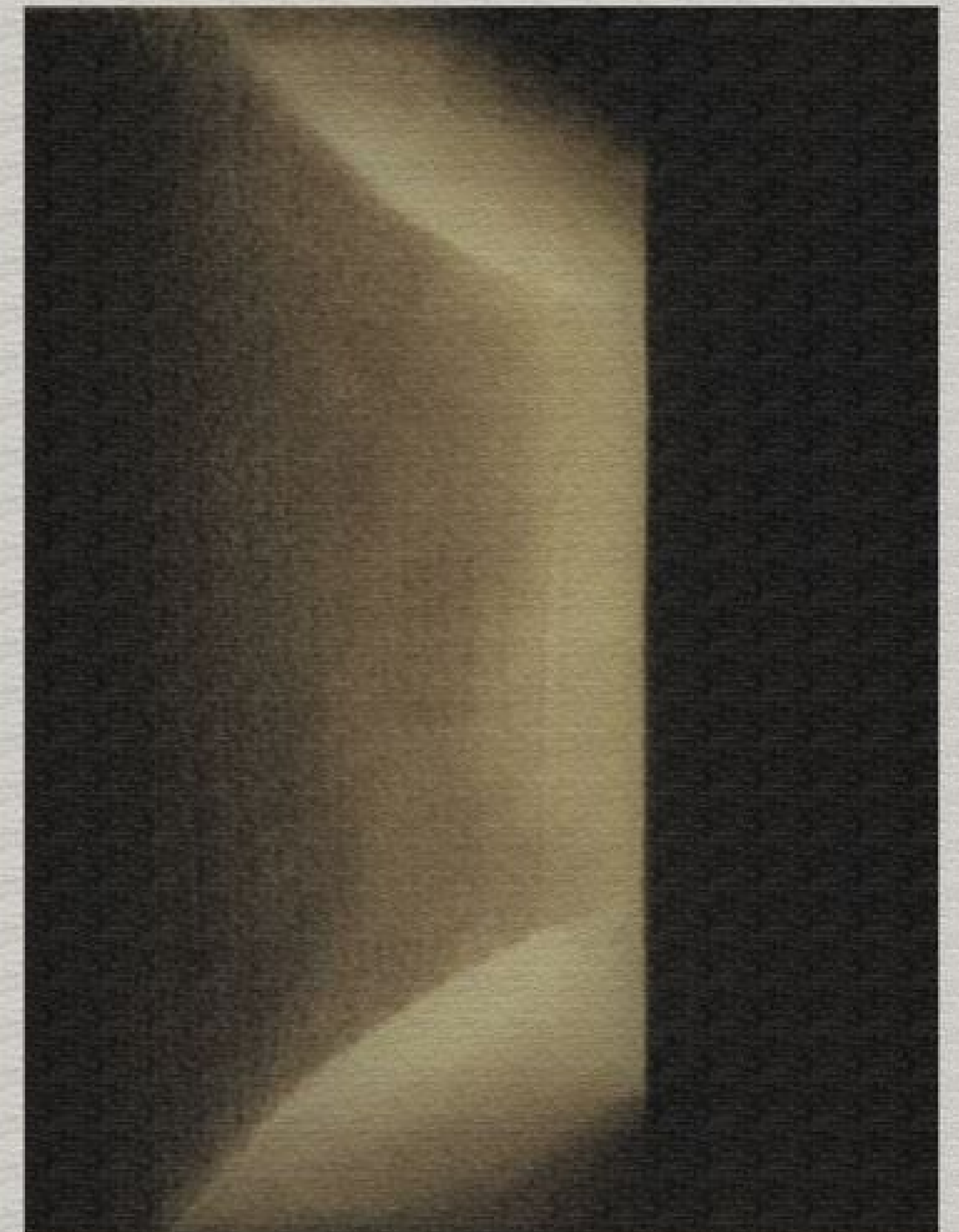
01

ΣΚΑΛΕΣ - ΔΙΑΔΡΟΜΟΙ

Vincent Van Gogh:
“Ο δρόμος με τις λεύκες
το ηλιοβασίλεμα”

“σωλήνες που ρουφάνε
ανθρώπους”
προσμονή
προσδοκίες
αλλαγή σκηνών
ανακούφιση
ανακάλυψη

02

ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

Vincent Van Gogh:
“Οι πατατοφάγοι”

ευφορία
οικογενειακά γεύματα
Κυριακής
γιορτινή διάθεση
φιλικότητα/οικειότητα
πληρότητα
φιλοξενία
κοινά γαστρονομικά
ταξίδια

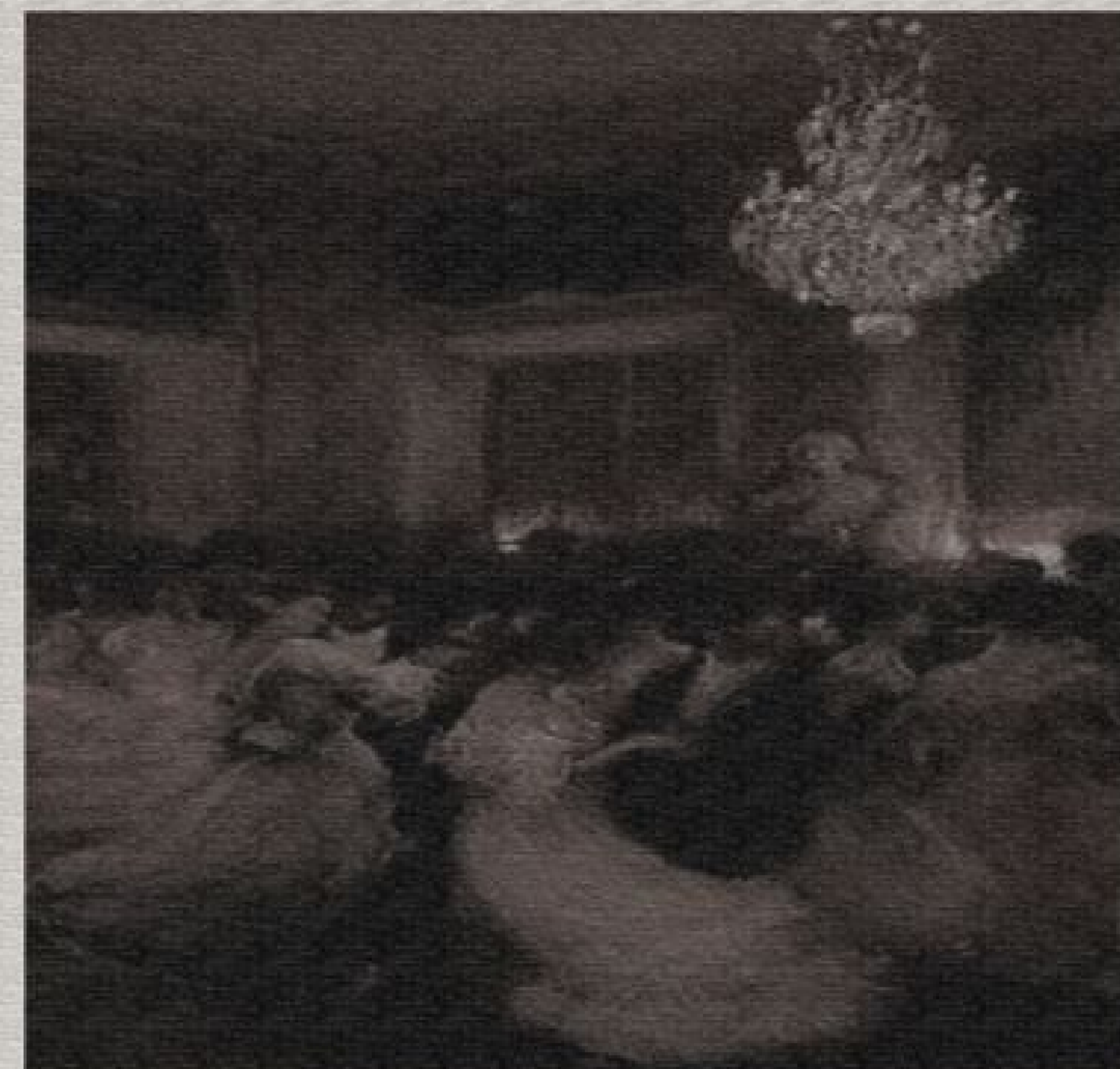
03

ΚΑΘΙΣΤΙΚΟ

Claude Monet:
“Εσωτερικά, μετά το
δειπνο”

χαλάρωση
οικειότητα
θαλπωρή
συλλογικότητα
κινητικότητα
γνωριμία
φιλική αλληλεπίδραση

04

ΚΟΥΖΙΝΑ

Picasso:
“Η Παναγία των Βράχων”

μητρότητα
θαλπωρή
ζεστασιά
φροντίδα
προστασία
δημιουργία
οικογενειακών στιγμών

05

ΧΩΡΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΗΣ

Picasso:

“Το κορίτσι μπροστά
από τον καθρέπτη”

αντανάκλαση του εαυτού
στοχασμός
ονειροπόληση
δημιουργία νέου “εγώ”

06

ΥΠΝΟΔΩΜΑΤΙΟ ΠΑΙΔΙΟΥ

Vincent Van Gogh:
“Εναστραη νύχτα”

ονειροπόληση
μοναχικότητα
ιδιωτικότητα
προσωπικός
“χώρος δακρύων”
παιχνίδι
αθωότητα

07

ΥΠΝΟΔΩΜΑΤΙΟ ΓΟΝΕΩΝ

Gustav Klimt:
“Το φιλί”

ο πιο οικείος χώρος
θαλπωρή
ρομαντισμός
γαλήνη
τροφερότητα

08

ΓΡΑΦΕΙΟ

Claude Monet:
“Μια γωνιά στο ατελιέ”

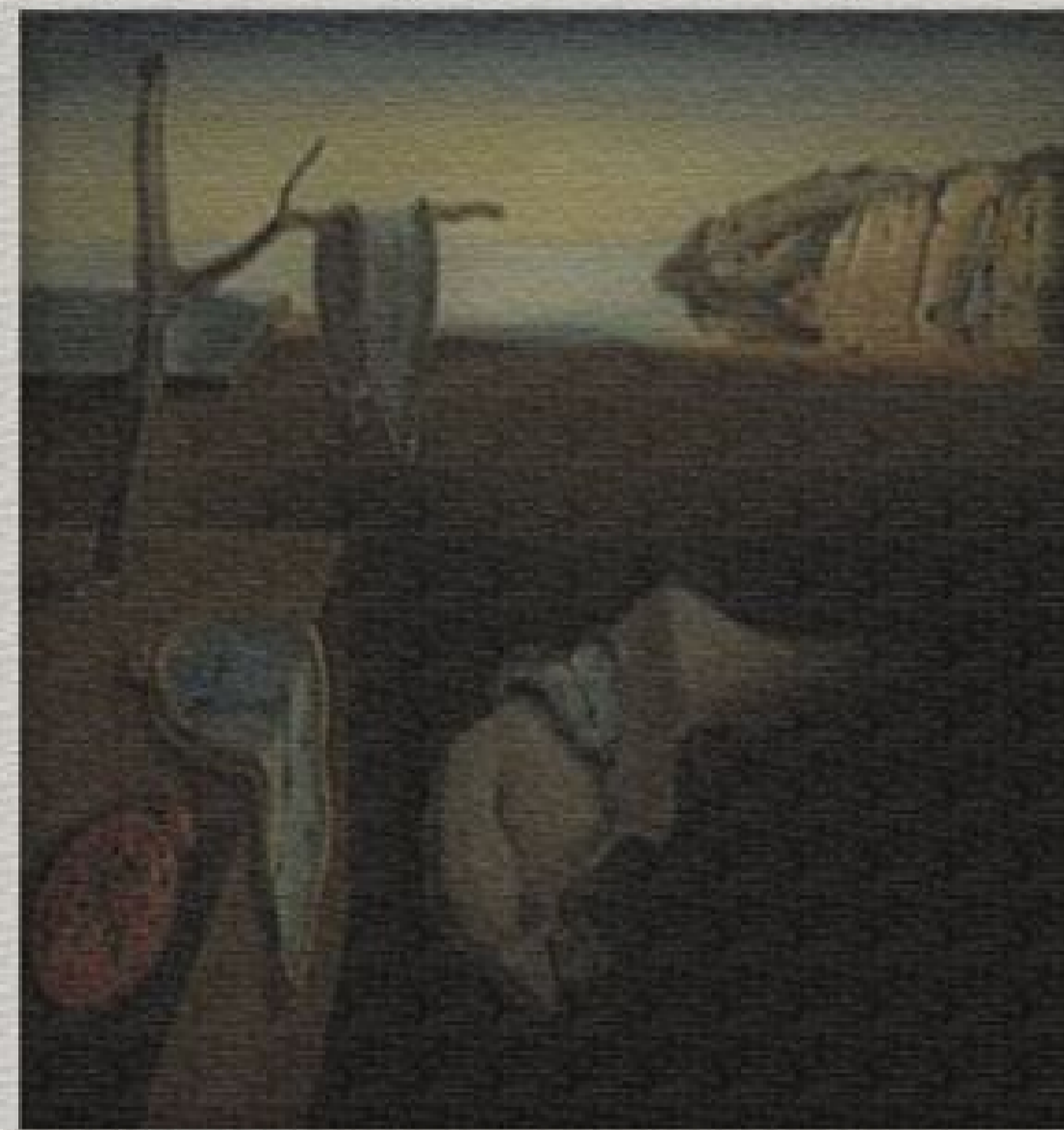
περισυλλογή
αφοσίωση
αποδοτικότητα
δημιουργία
ηρεμία

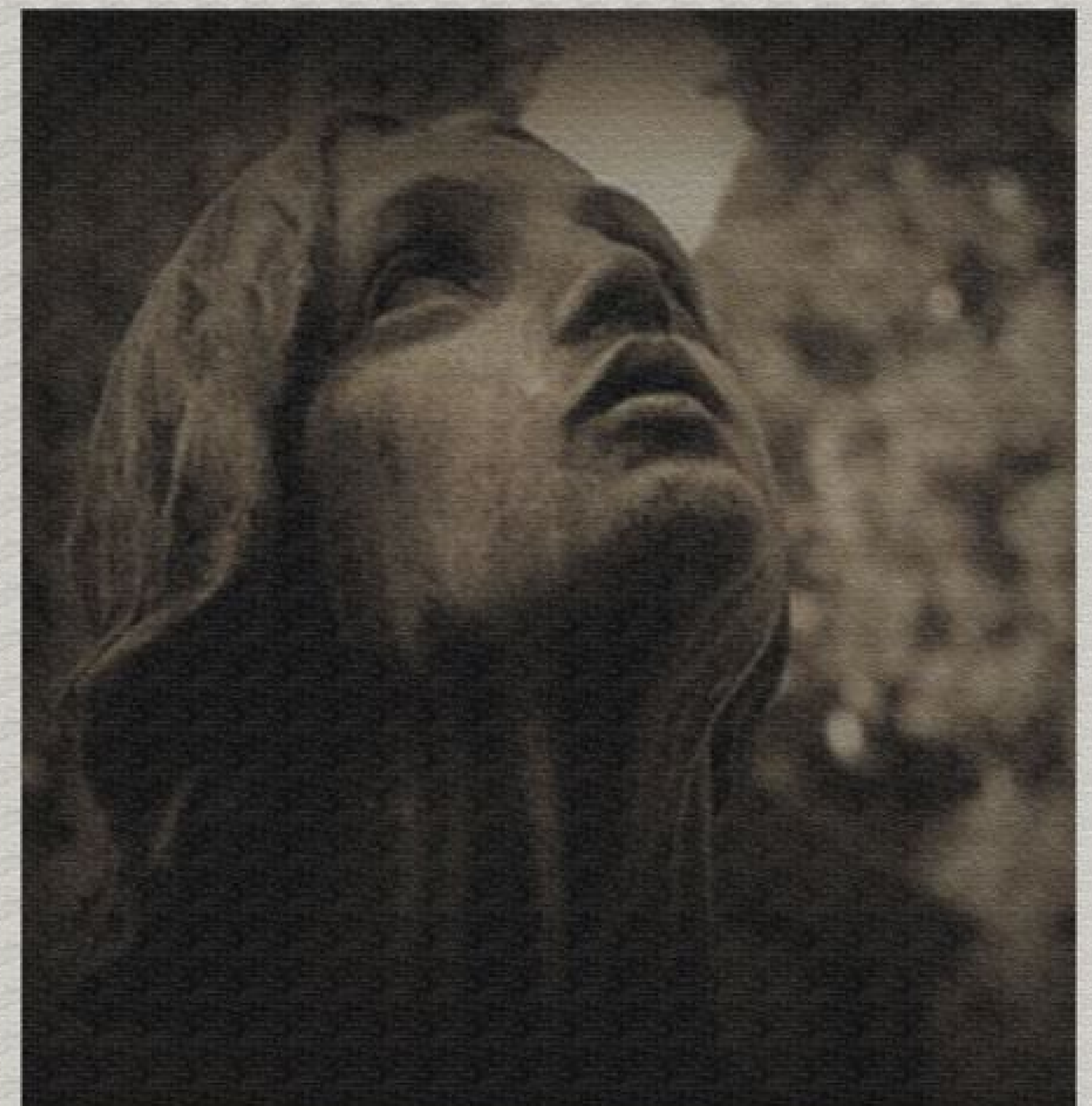
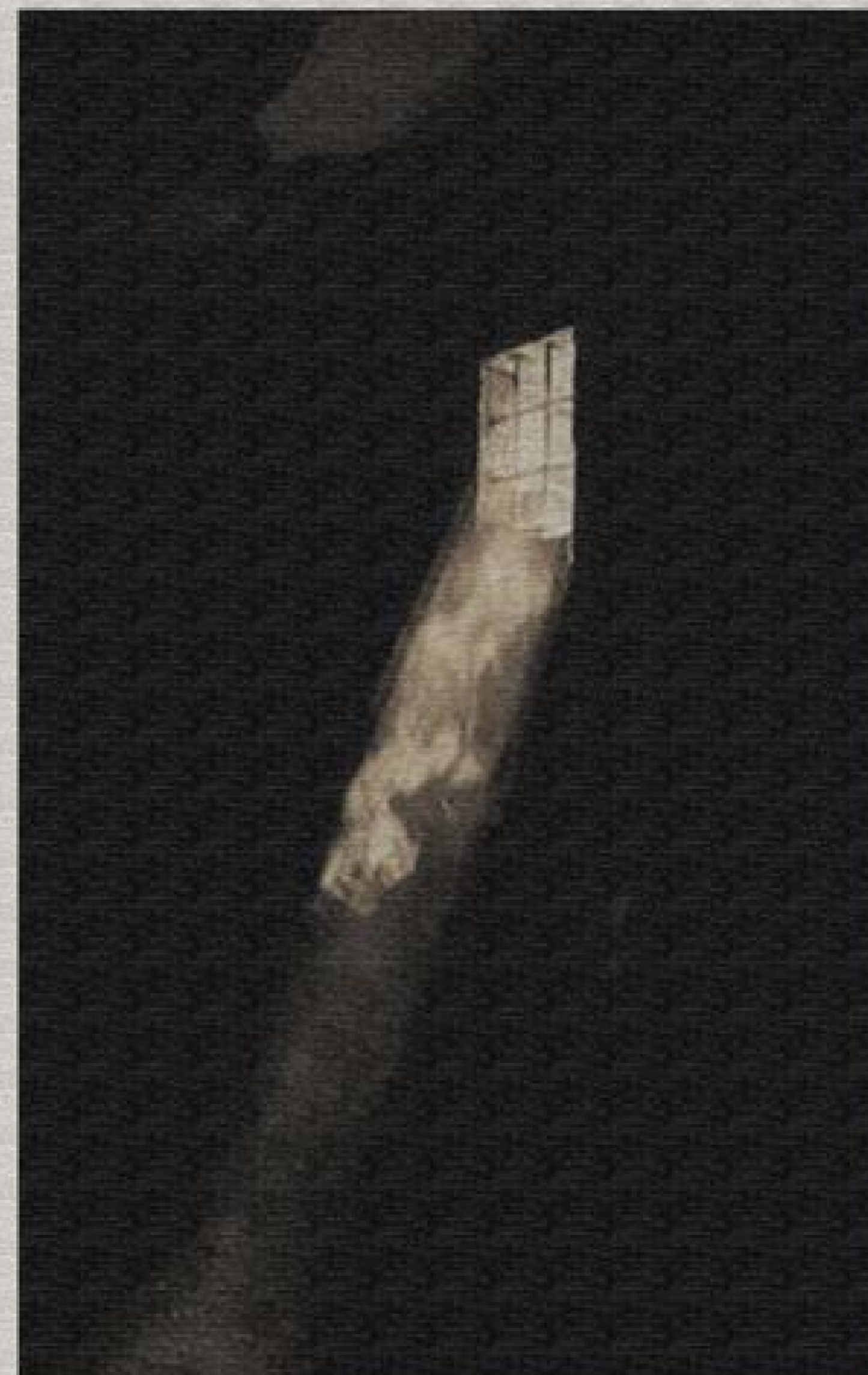
09

ΧΩΡΟΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

Salvator Dali:
“Η εμμονή της μνήμης”

σταμάτημα του χρόνου
χώρος για ελευθερία
σκέψης και αναπόλησης
νοσταλγία
σκοτάδι
“κρυψώνες”

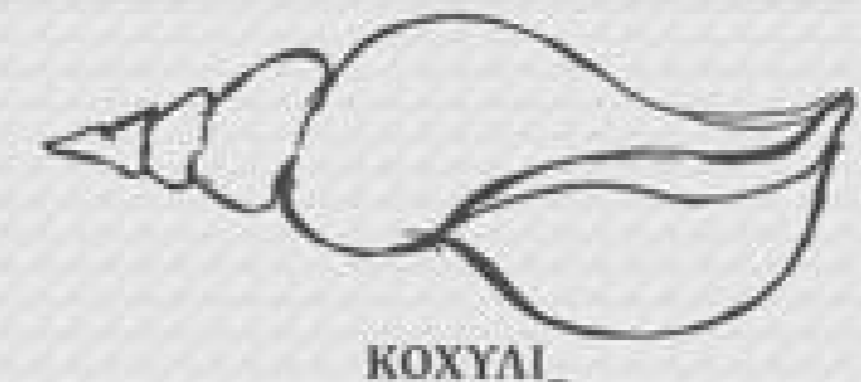
ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Η ΑΦΗΓΗΣΗ ΩΣ ΜΕΣΟΝ
ΣΤΗΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΣΥΝΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΥΠΟΣΚΑΦΗΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Η ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΥΝΘΕΣΗ

A seashell experience - the story of a writer -

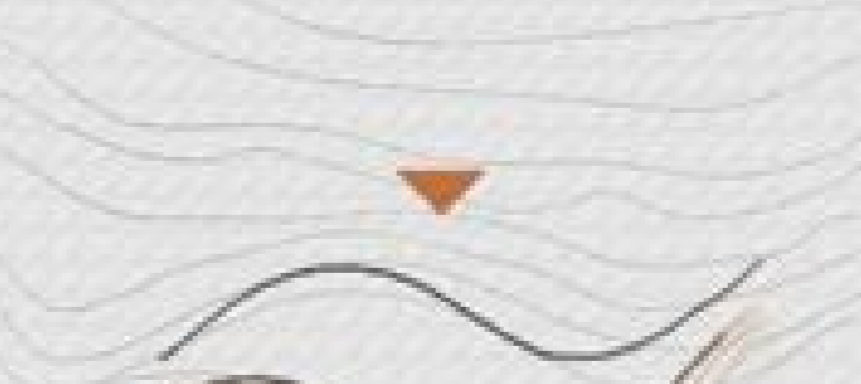
1
το εξωτερικό, σκληρό & προστατευτικό κέλυφος των ασπόνδυλων οργανισμών. Αποτελεί μέρος του σώματός τους. τα χαρακτηριστικά της δομής τους, μεταβάλλονται αναλόγως το περιβάλλον & το είδος του οργανισμού που "κατοικεί" σε αυτό.

2
χαράξεις εξωτερικού περιβλήματος κοχυλιού. Υπαρξη προστασίας & ζωτικότητας "κέντρου"

3
νέες χαράξεις, δημιουργία νέου όγκου, διάχυση του "κέντρου" σε όλη την έκταση της νέας μορφής. ανοιχτά άκρα, όχι απόλυτη εσωστρέφεια.

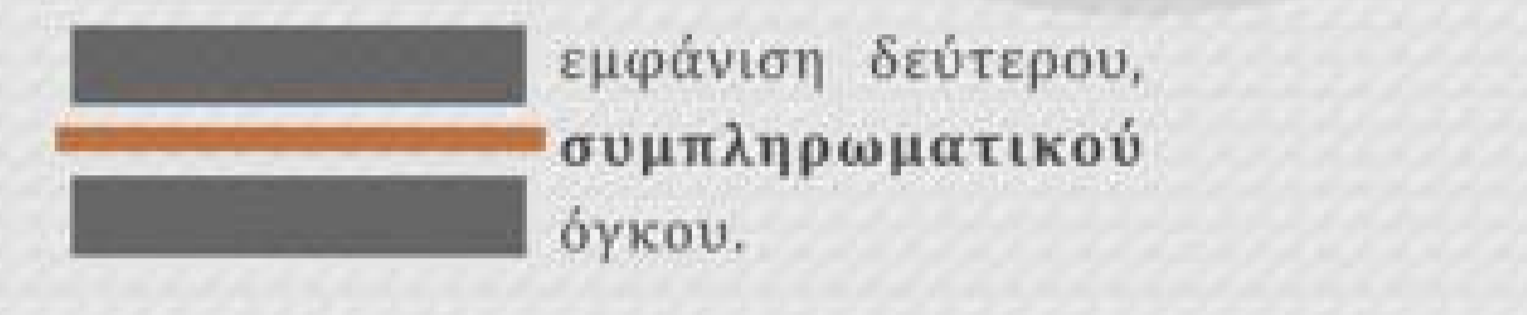

4
ανοιχτά άκρα και μία πλευρά σε άμεση σύνδεση με το περιβάλλον.

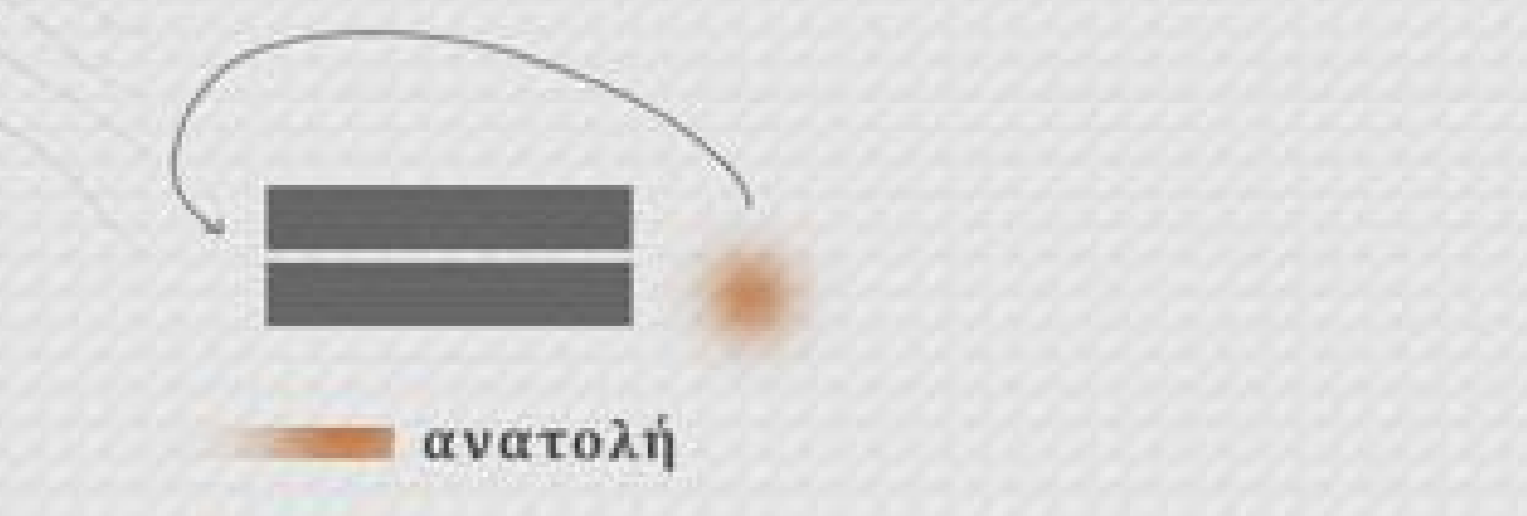
ESC 2021 - 2022

φύκια είναι τα στεφάνια της, κοχύλια τα προικιά της... και η Ηώς ανέτειλε με όλην την πορφυράν αίγλην καλλωπίζουσα με γλυκύ ερυθθήμα βουνά, κοιλάδας και δάση.
ανατολικόν ήτο το σωζόμενον τμήμα του τοίχου, καμπυλωτό προς τα έξω, και φυσικά το εξελάμβανε τις ως χιβάδα του ιερού βήματος του μοναστηριού

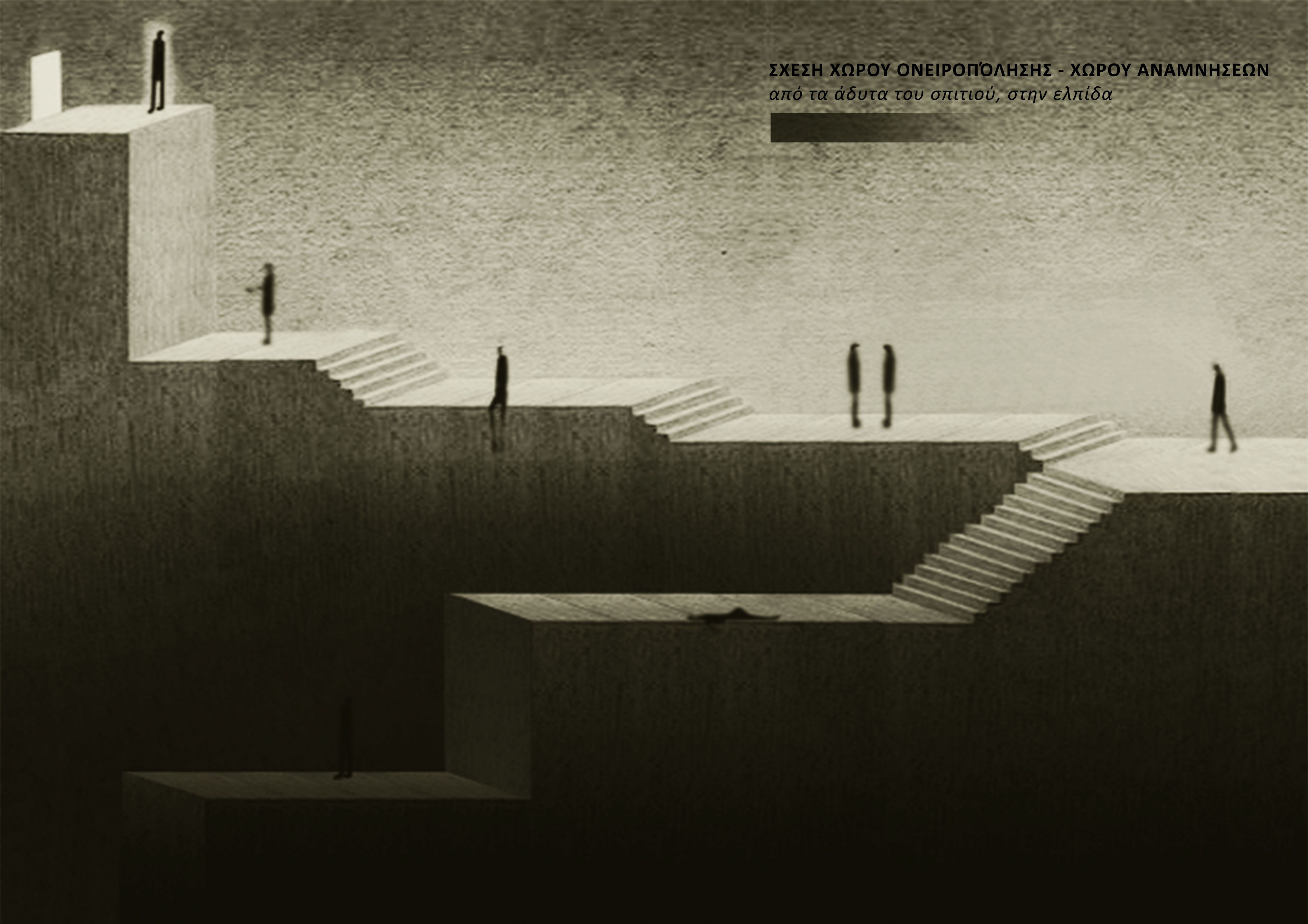
Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

σχέσεις ● αλληλεπίδρασης

ΣΧΕΣΗ ΧΩΡΟΥ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΗΣ - ΧΩΡΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ
από τα άδυτα του σπιτιού, στην ελπίδα

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ ΩΣ «ΣΠΙΤΙ»

"Το καταφύγιο της μοναξιάς"

Γυρνώντας σπίτι από το σχολείο πέταξα βιαστικά τα παπούτσια μου στο πάτωμα και το μπουφάν πάνω στον καναπέ του χώλ. Θέλω να τρέξω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Ευτυχώς η μαμά και ο μπαμπάς κάθονται στο σαλόνι και δεν πρόλαβαν να με δουν να μπαίνω. Δεν θέλω να με ρωτήσουν πώς ήταν η μέρα μου. Δεν θέλω να με δουν να κλαίω.

Αυτή η σκάλα μέχρι να φτάσω στο δωμάτιό μου μοιάζει ατελείωτη αυτή τη φορά. Καθώς κατεβαίνω και μετράω ένα-ένα τα σκαλοπάτια νιώθω το σκοτάδι να με αγκαλιάζει, νιώθω να με καθοδηγεί προς τον συλλογισμό μου. Μια οικεία αίσθηση με καθησύχαζε καθώς προχωρούσα προς το καταφύγιό μου. Μια αίσθηση ασφάλειας. Νιώθω το τελευταίο σκαλοπάτι να χαϊδεύει το πόδι μου και σαν συνοδοιπόρος σε αυτή τη διαδρομή το ακούω να μου λέει "..νιώθω τη στεναχώρια σου".

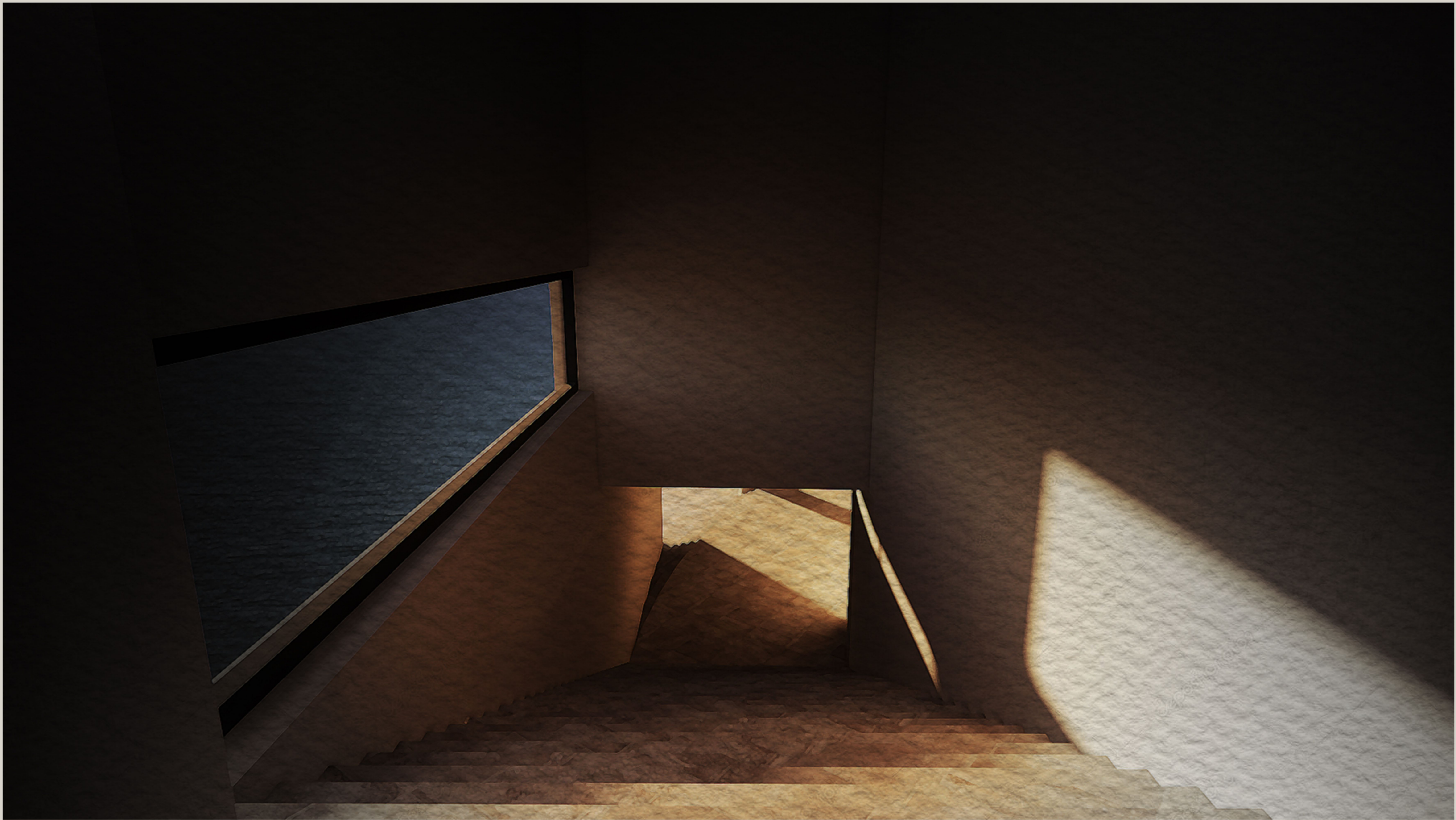
Αυτό το γλυκό φως που ζεσταίνει το πρόσωπό μου καθώς βαδίζω αργά δίπλα από το μικρό καθιστικό, αυτή η μικρή στάση πριν το δωμάτιό μου, φαίνεται να δίνει, όσο κάθε άλλη φορά, νόημα στην ύπαρξή της. Η ζεστασιά του ήλιου στεγνώνει αργά το δάκρυ πάνω στο μάγουλό μου σαν ένα μικρό χάδι. "..όλα θα πάνε καλά", μου είπε η θάλασσα καθώς την προσπερνούσα.

Συνεχίζω το μακρύ ταξίδι της μοναξιάς. Θέλω να κρυφτώ στην φωλιά μου σαν μικρό σπουργίτι. Δίνω ένα χάδι στον βράχο ίσα-ίσα να νιώσω την δροσιά του. Είναι αυτή η γαλήνια αίσθηση που αποπνέει κάθε τι φυσικό. Μόνο όταν κλείνω την πόρτα του δωματίου μου νιώθω ανακούφιση. Αυτή η ησυχία με ηρεμεί. Σβήνω την φωτιά στο τζάκι και το μόνο που φαίνεται να δίνει ζωή σε αυτό το δωμάτιο είναι ο καπνός που χαϊδεύει τον τοίχο καθώς αναδύεται.

"Εδώ δεν θα με πειράξει κανείς. Εδώ είμαι ασφαλής."

"Γυρνώντας σπίτι από το σχολείο πέταξα βιαστικά τα παπούτσια μου στο πάτωμα κ το μπουφάν πάνω στον καναπέ του χώλ. Θέλω να τρέξω όσο πιο γρήγορα μπορώ.."

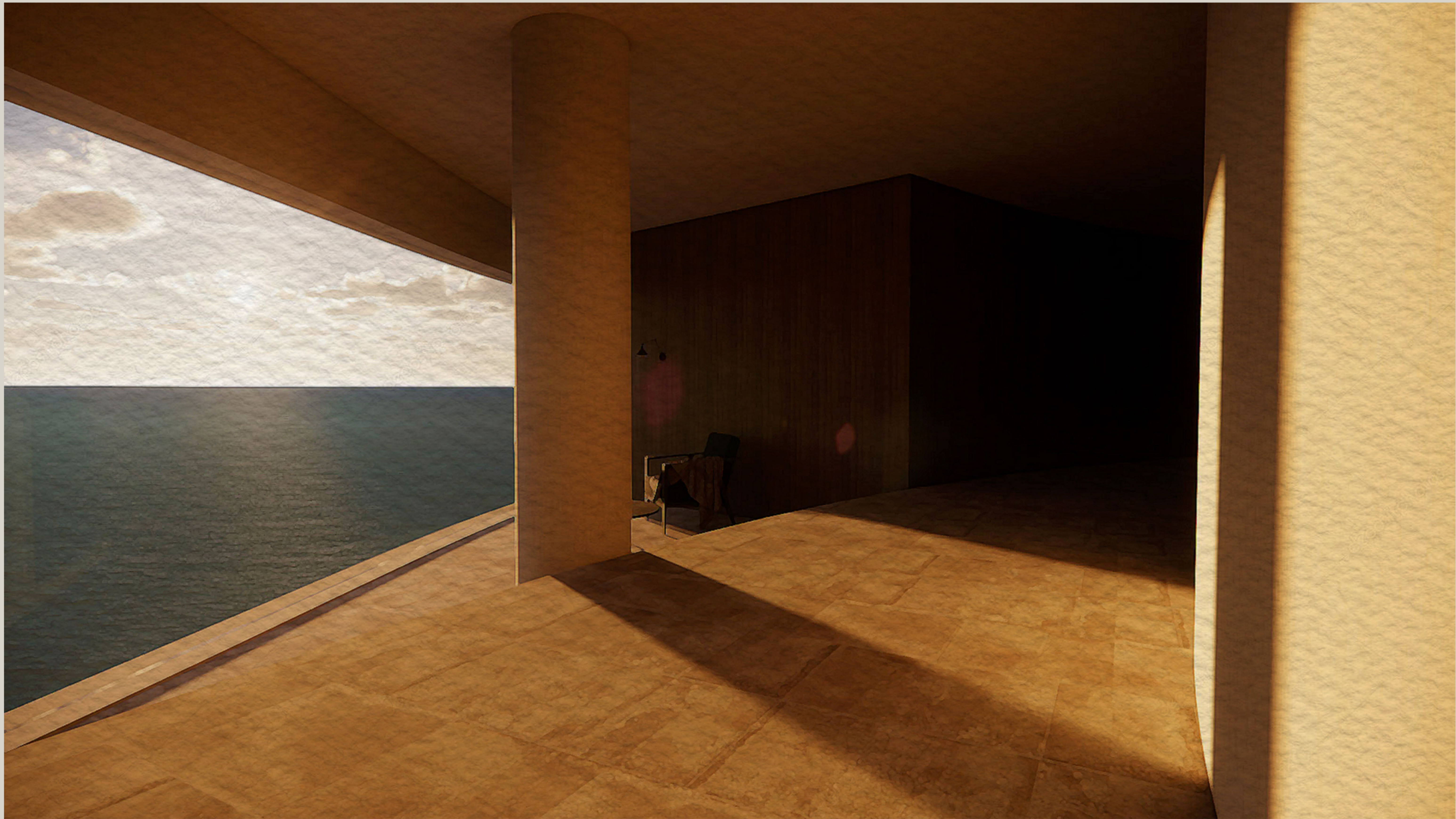
"Αυτή η σκάλα μέχρι να φτάσω στο δωμάτιό μου μοιάζει ατελείωτη αυτή τη φορά..."

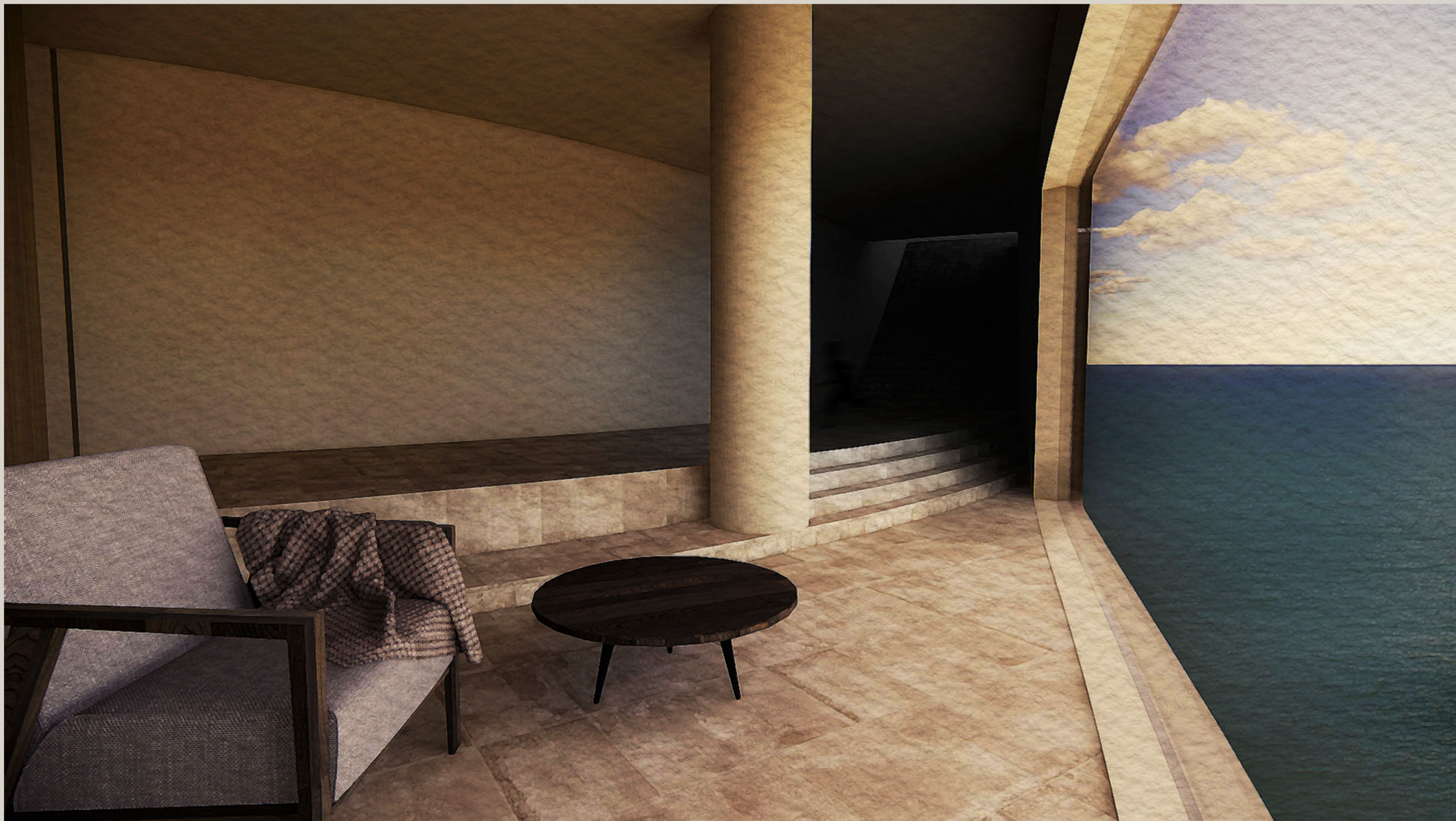
"Καθώς κατεβαίνω κ μετράω ένα-ένα τα σκαλοπάτια νιώθω το σκοτάδι να με αγκαλιάζει, νιώθω να με καθοδηγεί προς τον συλλογισμό μου..."

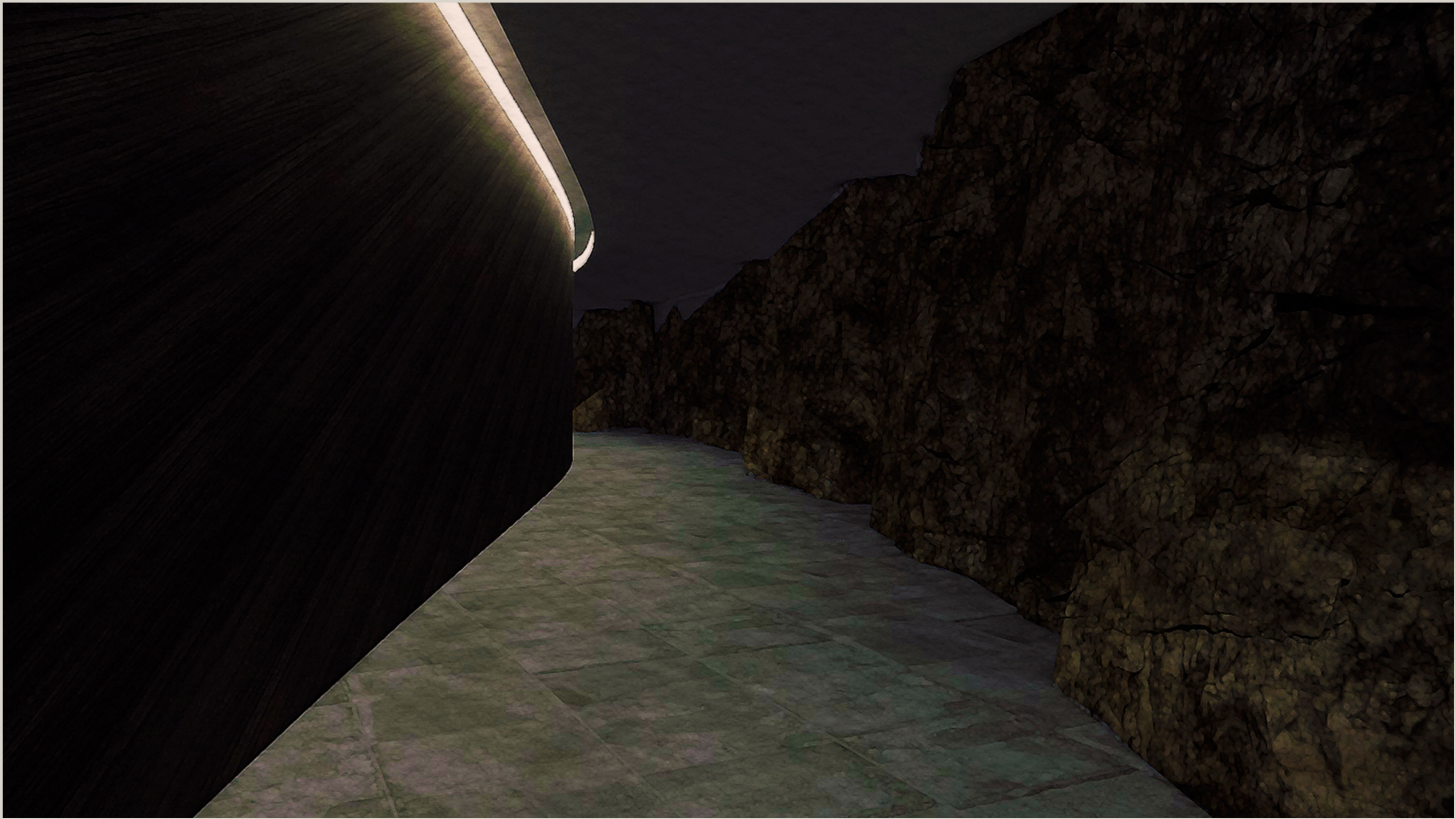
"Νιώθω το τελευταίο σκαλοπάτι να χαϊδεύει το πόδι μου κ σαν συνοδοιπόρος σε αυτή τη διαδρομή το ακούω να μου λέει "..νιώθω τη στεναχώρια σου"..."

"Αυτό το γλυκό φως που ζεσταίνει το πρόσωπό μου καθώς βαδίζω αργά δίπλα από το μικρό καθιστικό, αυτή η μικρή στάση πριν το δωμάτιό μου, φαίνεται να δίνει, όσο κάθε άλλη φορά, νόημα στην ύπαρξή της..."

*"Η ζεστασιά του ήλιου στεγνώνει αργά το δάκρυ πάνω στο μάγουλό μου σαν ένα μικρό χάδι.
"..όλα θα πάνε καλά", μου είπε η θάλασσα καθώς την προσπερνούσα..."*

"Δίνω ένα χάδι στον βράχο ίσα-ίσα να νιώσω την δροσιά του. Είναι αυτή η γαλήνια αίσθηση που αποπνέει κάθε τι φυσικό.."

"Σβήνω την φωτιά στο τζάκι & το μόνο που φαίνεται να δίνει ζωή σε αυτό το δωμάτιο είναι ο καπνός που χαϊδεύει τον τοίχο καθώς αναδύεται.
"Εδώ δεν θα με πειράξει κανείς. Εδώ είμαι ασφαλής.".."

"Μυρωδιά στοργής"

Επιτέλους Κυριακή. Σηκώνομαι βιαστικά από το κρεβάτι & ανοίγω με δύναμη τις κουρτίνες. Θέλω να δει ο ήλιος το χαμόγελό μου, να δω την προσμονή μου να καθρεφτίζεται στο νερό. Πλένω το πρόσωπό μου & τρέχω γρήγορα προς τα πάνω για να φτάσω στο σαλόνι.

Περίμενα να βρω τη μαμά να κάθεται στον καναπέ & να αγναντεύει το απέραντο γαλάζιο & τον μπαμπά να διαβάζει το βιβλίο του δίπλα στο τζάκι. Όμως δεν μένω μόνος για πολύ. Μια γλυκιά μυρωδιά αγκαλιάζει το σώμα μου. Μου πιάνει το χέρι & με καθοδηγεί προς την κουζίνα καλύτερα & από χάρτη.

"Καλημέρα γλυκέ μου"

Στέκονται εκεί. Πίσω από τον πάγκο με μάτια που έλαμπαν πιο πολύ και από τον ήλιο & μια πολύχρωμη τούρτα μπροστά τους που η ευωδιά της λύγιζε & το πιο σκληρό δοκάρι.

"Χρόνια πολλά χρυσό μου"

Δεν ξέρω τι ζέστανε τη καρδιά μου πιο πολύ. Ήταν τα λόγια τους ή αυτή η γλυκιά μυρωδιά που μόλις σκορπίστηκε στον χώρο φώναζε όλα τα σ' αγαπώ του κόσμου;

"Σηκώνομαι βιαστικά από το κρεβάτι κ ανοίγω με δύναμη τις κουρτίνες. Θέλω να δει ο ήλιος το χαμόγελό μου, να δω την προσμονή μου να καθρεφτίζεται στο νερό.."

"Πλένω το πρόσωπό μου & τρέχω γρήγορα προς τα πάνω για να φτάσω στο σαλόνι.."

"Μια γλυκιά μυρωδιά αγκαλιάζει το σώμα μου. Μου πιάνει το χέρι κ με καθοδηγεί προς την κουζίνα καλύτερα κ από χάρτη.."

"Δεν ξέρω τι ζέστανε τη καρδιά μου πιο πολύ. Ήταν τα λόγια τους ή αυτή η γλυκιά μυρωδιά που μόλις σκορπίστηκε στον χώρο φώναζε όλα τα σ' αγαπώ του κόσμου;"

"Χρυσό ταξίδι"

"Παρακαλώ όλοι οι επιβάτες να εισέλθουν στα βαγόνια για να ξεκινήσει το ταξίδι μας. Επόμενη στάση Βόρειος Πόλος."

Το τραίνο ξεκινάει να κυλά στις ράγες. Οι χρυσές ακτίνες του ήλιου αναδεικνύουν το ξύλινο ανάγλυφο του, χαϊδεύουν τις γήινες αποχρώσεις των επίπλων που κάνουν το σαλόνι να μοιάζει λες κ το χαϊδεύει ο Μίδας.

"Ήρθαν"

Φωνάζει η μαμά καθώς σηκώνεται από τον καναπέ κ ισιώνει το φόρεμά της. Μια κίνηση που ανέδειξε τον ενθουσιασμό της καλύτερα κ από το χαμόγελό της.

Ανοίγει την πόρτα κ μέσα σε ένα λεπτό το σπίτι από ήσυχο κ μοναχικό γέμισε χαμόγελα κ γνώριμες φωνές. Πώς γίνεται ένας άψυχος τοίχος, μια ψυχρή κολώνα, μια πολυθρόνα χωρίς ζωή να αγκαλιάζει τόσο αρμονικά δύο τόσο αντικρουόμενες στιγμές μέσα σε ένα λεπτό;

Τα γέλια κ οι συζητήσεις που περικυκλώνουν την τραπεζαρία αντηχούν σε όλο το σπίτι. Τίποτα δεν μένει κρυφό σε αυτό τον βράχο.

Τα χαμόγελα φωτίζουν το σπίτι πιο δυνατά κ από τον ήλιο. Κάποιοι στέκονται δίπλα στο πιάνο, άλλοι έχουν σαστίσει δίπλα στο τζάμι λες και έχουν υπνωτιστεί από την θάλασσα, άλλοι προτιμούν την δροσιά του βράχου. Τι είναι αυτό που τραβάει πάντα τους ανθρώπους προς την φύση;

Ο μπαμπάς με τους φίλους του έχουν απομονωθεί στον χώρο της κάβας για να πιούν ένα ποτό. Σήμερα οι σκοτεινές γωνιές θα ακούσουν τα πιο κρυφά μυστικά.

Το σπίτι απόψε κόβεται στα δύο. Η σκάλα μπορεί να κοιμηθεί για τώρα. Δεν υπάρχει μοναξιά, δεν υπάρχουν σκοτεινά δωμάτια. Απόψε υπάρχει μόνο φως, χαμόγελα κ μουσική που θα αντιλαλούν μέχρι κ το τελευταίο δοκάρι διαλυθεί κ γίνει ένα με τον βράχο, λες κ δεν υπήρξε ποτέ.

"Το τραίνο ξεκινάει να κυλά στις ράγες. Οι χρυσές ακτίνες του ήλιου αναδεικνύουν το ξύλινο ανάγλυφό του.."

".. χαϊδεύουν τις γήινες αποχρώσεις των επίπλων που κάνουν το σαλόνι να μοιάζει λες κ το χάιδεψε ο Μίδας."

*"Τα γέλια και οι συζητήσεις που περικυκλώνουν την τραπεζαρία αντηχούν σε όλο το σπίτι.
Τίποτα δεν μένει κρυφό σε αυτό τον βράχο.."*

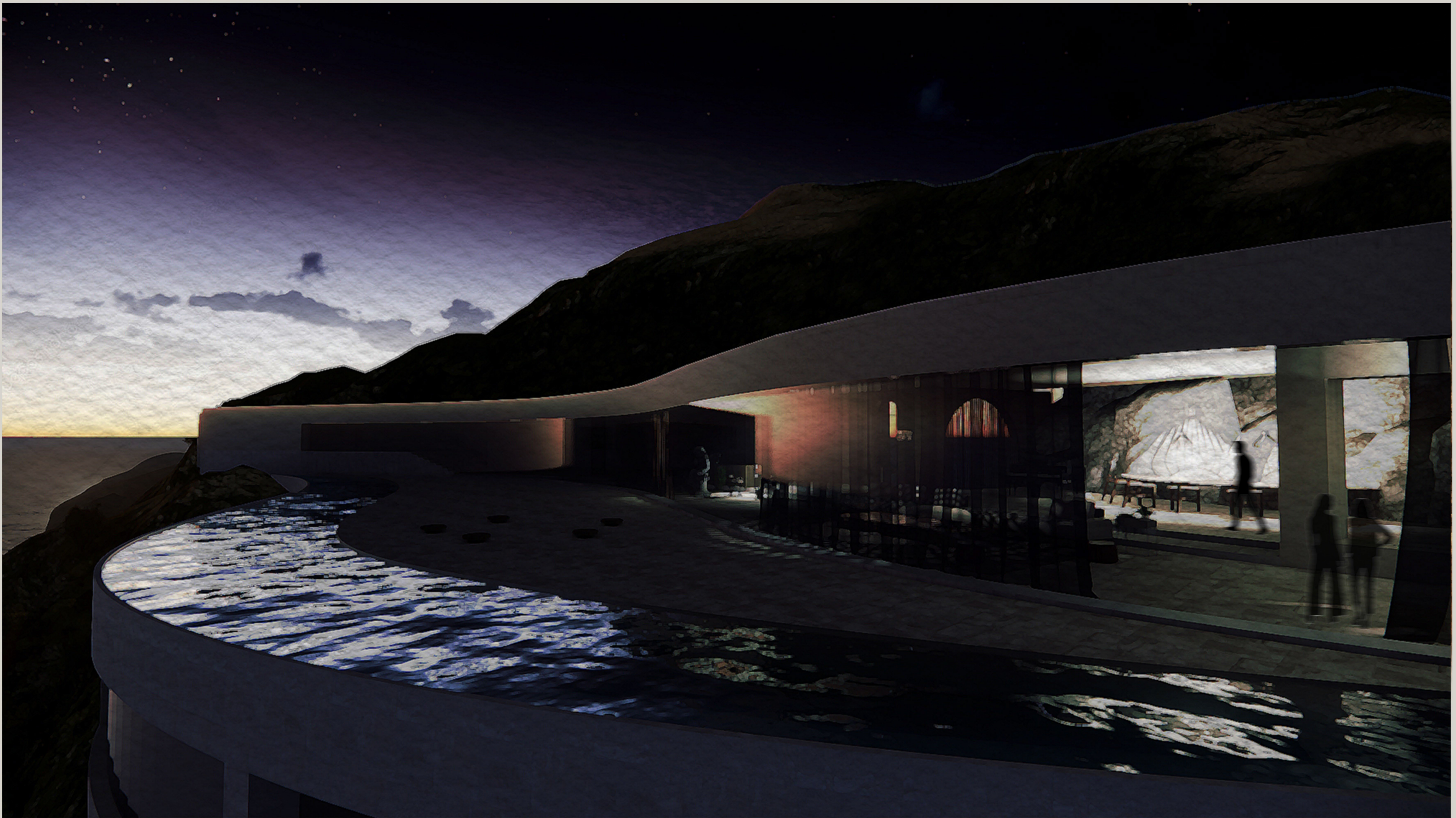
"Τα χαμόγελα φωτίζουν το σπίτι πιο δυνατά κ από τον ήλιο. Κάποιοι στέκονται δίπλα στο πιάνο.."

"..άλλοι έχουν σαστίσει δίπλα στο τζάμι λες κ'έχουν υπνωτιστεί από την θάλασσα.."

"Ο μπαμπάς με τους φίλους του έχουν απομονωθεί στον χώρο της κάβας για να πιούν ένα ποτό. Σήμερα οι σκοτεινές γωνιές θα ακούσουν τα πιο κρυφά μυστικά.."

"Το σπίτι απόψε κόβεται στα δύο. Η σκάλα μπορεί να κοιμηθεί για τώρα. Δεν υπάρχει μοναξιά, δεν υπάρχουν σκοτεινά δωμάτια."

"Το δωμάτιο των γραμμάτων"

Καθώς συγύριζα τα βιβλία στα ράφια αναυάλιζα το παλιό ημερολόγιο που είχα όταν ήμουν μωρός. Κάθισα στο πάτωμα και άρχισα να το διαβάσω. Από μωρός είχα μεγάλη αγάπη για τα γράμματα. Και να που έγινα συγγραφέας.

Τα βιβλία πάντα μου γραβούσαν το ενδιαφέρον. Ίσως γιατί η ανάμνηση της μητέρας μου, να μου διαβάζει παραμύθια κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ, έχει μείνει ανεξίτηλη στην μνήμη μου. Ίσως γιατί πάντα με εζίγαρε να δημιουργώ εικόνες στο μυαλό μου που ξέρω πως είναι μόνο δικές μου. Ίσως απλά η μοίρα μου ήταν καθορισμένη. Δεν θα μάθω ποτέ.

Όσο περισσότερο διαβάσω αυτό το βιβλίο με τα μυαλά τόσο περισσότερες αναμνήσεις μου έρχονται πάλι στο μυαλό, αιόματι αυγές που είχαν διαγράψει βαθιά στο υποσυνείδητό μου. Αυγές οι μωρές, ασήμαντες στιγμές που μόνο όταν τις απειλευθρώνεις από το μωρό, σιονισμένο πασούλι της μνήμης συνειδητοποιείς πόσο καθορισμένες ήταν για το "είναι" του σήμερα.

Έχω την εντύπωση πως αυτό το δωμάτιο έχει μια ανεξήγητη δύναμη. Από τότε που ήμουν παιδί ήταν το μαγαζάκι μου, η φωλιά της πρεμίας και του συλλογισμού μου.

Δεν έχουν αλλάξει πολλά από τότε. Τα ίδια ράφια βαστούν τις συέψεις μου. Αυτό το γραφείο είναι αιόματι η πηγή της έμπνευσής μου.

Σε αυτή τη γωνιά η μοναξιά μου κάνει παρέα όπως παλιά. Και όπως κάδομαι δίπλα στο ζάμι και οι αναμνήσεις συροβιλίζουν στο μυαλό μου ρίχνω άλλη μια ματιά στο βιβλίο του παρελθόντος.

Το ημερολόγιο αυτό είναι η πρώτη, υάπως άχαρη, γλυυιά συγγραφή μου. Η αφήγηση της παιδικότητάς μου. Εξάλλον άλλη η ζωή μας μια αφήγηση δεν είναι;

Έχει αρχή, μέση και τέλος. Έχει τους χαρακτήρες που έρχονται και φεύγουν, όμως ο υάθε ένας από αυτούς βάζει το λιθαράκι του για την εξέλιξη της πλουυής. Μια πλουυή που δεν μπορεί να είναι άλλη από την ζωή του πρωταγωνιστή. Όμως μια αφήγηση είναι άχρωμη, άγευση, χωρίς μυρωδιές αν δεν την πλουυώνεις το μαγάλληλο σπηνυό.

Κάθε χρόνο, υάθε μήνας, υάθε μέρα ένα υαινούργιο υεράλλιο Το σημερινό θα το ονομάσω "Το δωμάτιο των γραμμάτων".

"Καθώς συγύριζα τα βιβλία στα ράφια αναναυάλυφα το παλιό ημερολόγιο που είχα όταν ήμουν μικρός. Κάθισα στο πάτωμα και άρχισα να το διαβάζω.."

"Τα ίδια πράγματα βαστούν τις σκέψεις μου. Αυτό το γραφείο είναι αιώμα η πηγή της έμπνευσής μου.."

"Ξε αυτή η γωνιά η μοναξιά μου κάνει παρέα όπως παλιά. Και όπως κάδομαι στο ζέση και οι αναμνήσεις στροβιλίζουν στο μυαλό μου ρίχνω άλλη μια ματιά στο βιβλίο του παρελθόντος.."

"Το σπήλαιο των αναμνήσεων"

Εάν χθές το θυμάμαι που σε αυτό το δωμάτιο ο πατέρας μου
ζητούσε την μαμά με ένα χέρι για να φανερωθεί το πρόσωπό
της από τα μαγάβαντα μαλλιά της.

Θυμάμαι τον πατέρα μου να ζενυχτάει πάνω σε αυτό το
γραφείο. Δεν με άφηνε να κοιτάζω για να μην σπάσω τα
μυρά αγαλματάκια που είχε από μωρός. Τώρα αυτό το γραφείο
έχει γίνει η γωνιά μου. Παρ' όλα αυτά οι αναμνήσεις έχουν
μείνει υψυμένες στις παραμαγιάς του βράχου. Τα μυρά
αγαλματάκια έχουν παραμείνει εδώ, στο ίδιο σημείο που ήταν
παλιά.

Με έχει εγυλωτίσει η δύναμη της αναπόλησης απόψε. Ίσως
είναι τα σύννεφα που ουρανοιάζουν την ψυχή μου, ίσως τα
δάμνα του ουρανού αναζητούν ένα σύννεφο να υλάσει
παλά του.

Και ποιός είναι πιο μαγάλληλος συνοδοιπόρος σε αυτό το γαζίδι
της νοσταλγίας από εμένα;

Εγώ που βαδίζω στους ίδιους διαδρόμους με παλιά.

Μόνο που τώρα η διαδρομή έγινε πιο μυρή, οι χώροι έγιναν
πιο σενάι. Ίσως φραΐει που νοσταλγώ την ανωόητά μου που
με έκανε να τα βλέπω όλα πιο φωτεινά.

Ο βράχος αγέρωχος και γραχύς με υαδοηχεί προς τα υάγω.

Αυτά τα σιαλοπάγια με γρόμαζαν όταν ήμουν μωρός. Ίσως
γιατί τα βήματά μου ήταν αιόμα παλύ μυρά για να μαγαλάβω
την αξία τους.

Σήμερα όμως, νιώθω την ανάγκη να με πάρει αγυαλιά το
ουραγιά και να με οδηγήσει στο πιο βαθύ σπήλαιο της ης.

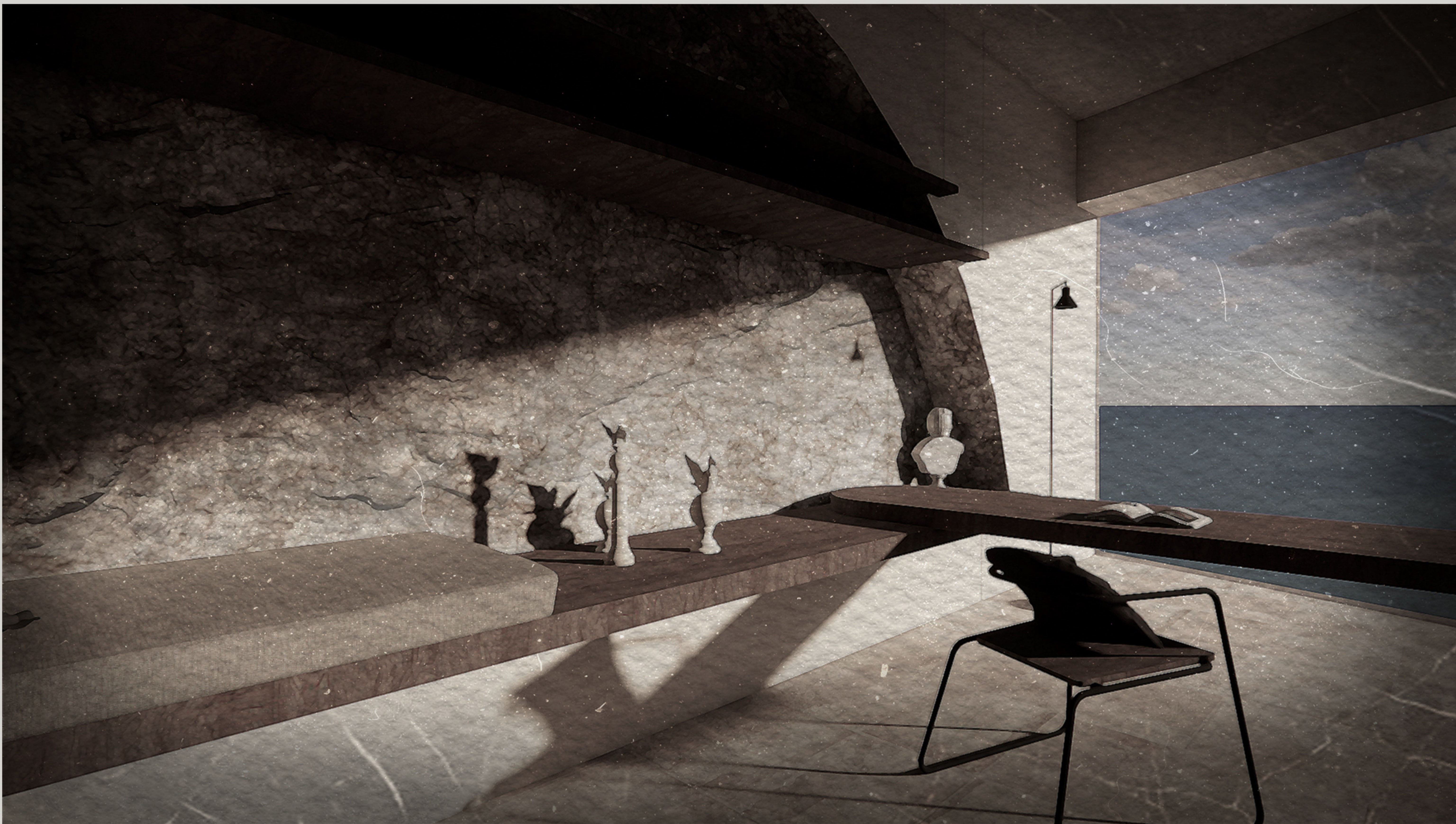
Ένας χώρος τόσο άδειος και γανόχρονα τόσο γεμάτος. Καθώς
πλανιέμαι με δάμνα στα μάγια και αναζητώντας όλα αυτά
που χάντησαν μέσα στον χρόνο, παρατηρώ μέσα στο ουραγιά
ευείνο το ζύλινο γρανάμι που μου είχε υάνει δώρο η μητέρα
μου. Θυμάμαι έντονα ευείνη η μέρα. Θυμάμαι ευείνο το μυρό
χαμόγελο μόλις το αντίμυσα και τα μάγια της μητέρας μου να
βουρμιώνουν από χαρά.

Νιώθω αυτό το μυρό χαμόγελο να επιστρέφει στα χείλη μου λει
και έγυνα και πάλι παιδί. Εάν ένα μυρό φύλλωμα, μια μυρή
πηγή ζωής που γεννιέται μέσα από τον γέρυμο βράχο. Τότε
συνειδητοποίησα πως μέσα από την αναπόληση υίβεται με τα
θεμέλια του παρελθόντος ένας υαινούργιος υόσμος.

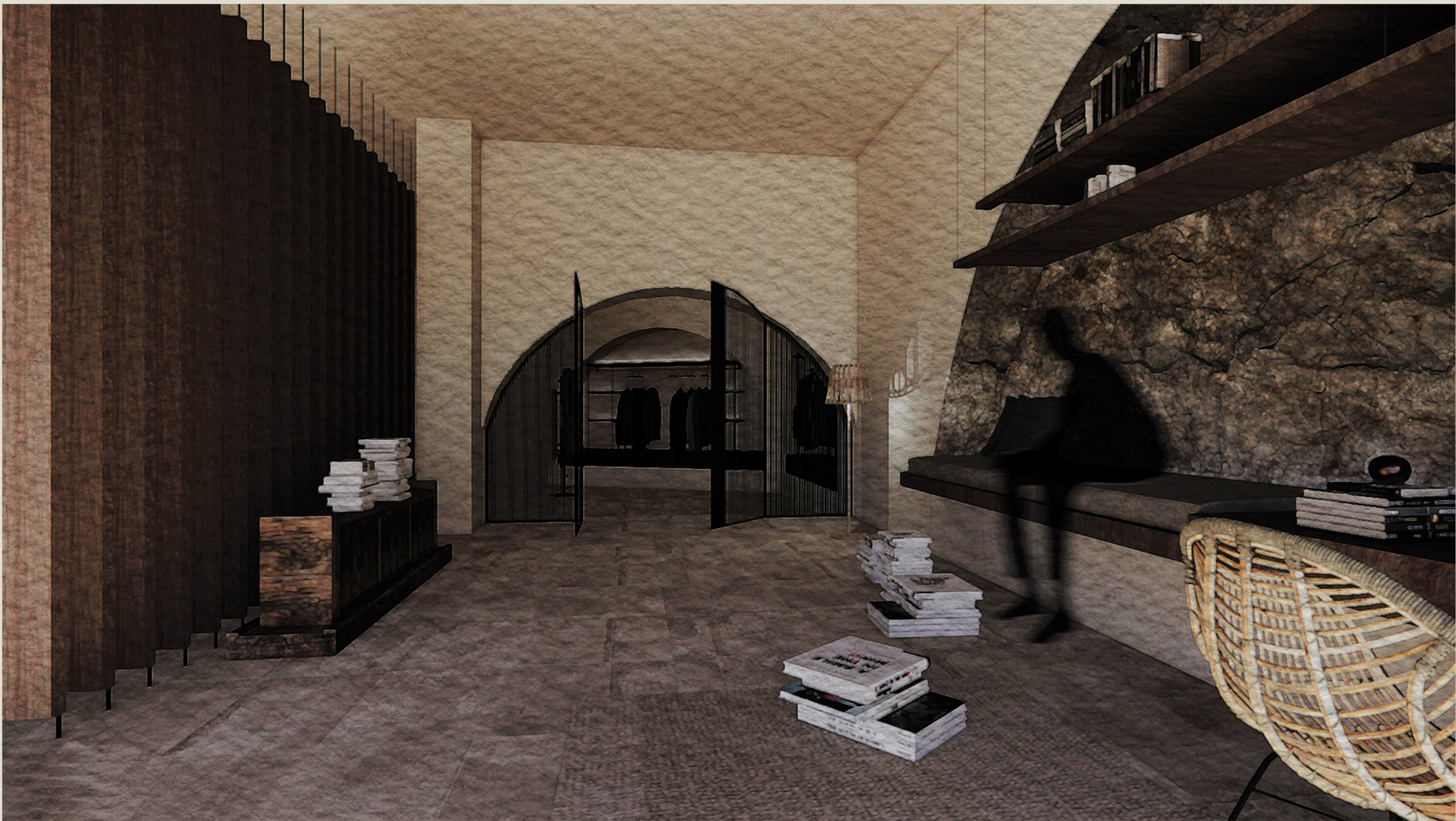
Και τότε όλος ο χώρος απέμυσε νόημα.

"Εαν χθές το θυμάμαι σου σε αυτό το δωμάτιο ο πατέρας μου ζυγούναίσε την
μαμά με ένα χέρι για να φανερωθεί το πρόσωπό της από τα μαγάξανθα μαλλιά
της.."

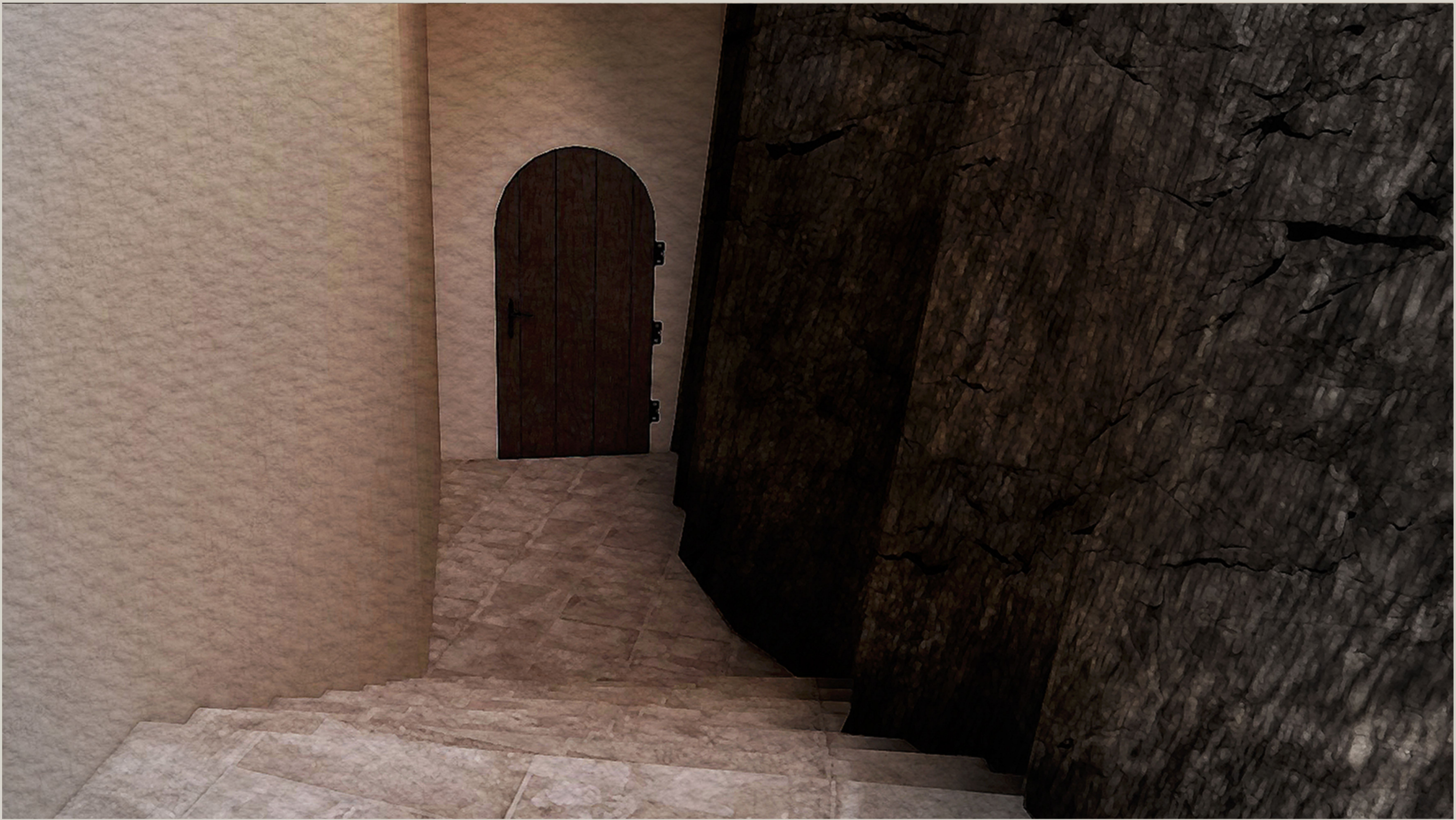
"Θυμάμαι τον πατέρα μου να ξενυχτάει πάνω
σε αυτό το γραφείο. Δεν με άφηνε να πιλοτάζω για να μην σπάσω τα μικρά
αγαλματάκια που είχε από μικρός.."

"Τώρα αυτό το γραφείο έχει γίνει η γωνιά μου. Παρ' όλα αυτά οι αναμνήσεις έχουν μείνει υψιστάμενες στις παραγματιές του βράχου.."

"Με έχει εγκλωβίσει η δύναμη της αναπόλησης απόψε.."

"Ο βράχος αγέρωχος και γραχύς με καθοδηγεί προς τα πάνω!." σε ένα σπήλαιο

"Σήμερα όμως, νιώθω την ανάγκη να με πάρει αχναλιά το σουλάδι και να με οδηγήσει στο πιο βαθύ σπήλαιο της γης.."

*"Καθώς πλανιέμαι με δάμπνα στα μάγια και αναζητώντας όλα αυτά που
χάθησαν μέσα στον χρόνο, παρατηρώ μέσα στο σιρογάδι ευείνο το ζύλινο
γραντάμι που μου είχε κάνει δώρο η μητέρα μου.."*

"Ξαν ένα μικρό φύλλωμα, μια μικρή πηγή ζωής που γεννιέται μέσα από τον γέφυρο βράχο.."

Τι πιο όμορφο από το να αγναντεύεις την ήρεμη θάλασσα όταν την φιλάει γλυκά το φεγγάρι;

Είχε με το φως του ήλιου, είχε με το φως του σπικιού, είχε στο απόλυτο σκοτάδι ανθεί οι γαίχοι αποπνέουν μια πολύπλευρη ομορφιά. Ένα σπίτι τόσο καρμιά μεγάλο και μοναχικό αλλά συνάμα τόσο γεμάτο και ζωντανό.

Είναι οι φωνές του παρελθόντος που έχουν υπερβεί μέσα του και, παράλο που, θα έλεγε κανείς, πως το σπίτι δεν μοιάζει καθόλου με παλιά, δεν έχει χάσει την ζωντότητα του.

Αντιθέτως την σολίζει με τα χρόνια όλο και περισσότερο.

Άραγε αν ήταν κάποιος άλλος θα έβλεπε αυτό το σπίτι όπως το βλέπω εγώ ή θα το πέταγε σαν άλλη μια πέτρα στο νερό να καθεί λες και είναι σαν όλες τις άλλες;

Αντές οι σιέψεις γριγορίζουν στο μυαλό μου καθώς πίνω ένα ποτήρι κόκκινο κρασί. Από αυτό το σκουρόμενο μπουγάλι που είχε κρύψει ο πατέρας μου στην κάβα. Περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να το απολαύσει μέχρι που και ο ίδιος γέλασε πως είναι εκεί.

Τότε κατάλαβα πως δεν υπάρχει κατάλληλη στιγμή. Οι στιγμές είναι το χέρι, το γύρα, το αύριο. Οι στιγμές είναι εμείς.

Αρχίζω να περιπλανιέμαι ανάμεσα στα έπιπλα, ανάμεσα στους γαίχους, ανάμεσα στο φως του φεγγαριού. Περιπλανιέμαι μέχρι που τα βήματά μου με οδηγούν στη σιάλα στο βάθος του σπικιού. Αυτά τα σκαλοπάτια έχουν μείνει πολύ ακνά στο μυαλό μου. Τα προσπερνάω τόσο γρήγορα, τόσο απείσιμετα γιατί το μυρό μου μυαλό δεν χύραγε αντές τις μεγαλοπρέπειες.

Εγείνομαι και τα χαζεύω.

"Γιατί έχω αδειήσει τόσο πολύ την ομορφιά σας;"

Είναι όντως πανέμορφα. Τόσο μαγικά.

Είναι αυτή η ανόμιχη υννηση που, καθώς αιονιμάω το πόδι μου, κάντε σκαλοπάτι μου δίνει κίνηση να φράσω όλο και πιο ψηλά. Λες και σε κάντε ένα από αυτά κρύβεται ένα σύννεφο, κρύβονται όλοι εκείνοι οι άνθρωποι, οι δικαί μου άνθρωποι. Ξαν να μου δίνουν κίνηση και να μου λένε,

"Μπορείς"

Βήμα-βήμα, σκαλί-σκαλί φράνω και ανιμπίζω μια ειμόνα απόλυτα καθιλωτική.

Το φεγγάρι, η θάλασσα, ο βράχος, η φύση έχουν μια θειική κόσωση από εδώ πάνω.

Πόσο σερά αυτά τα νουβάρια; Πόσο θαρραλέα αυτά τα σκαλοπάτια; Με την ύπαρξή τους και μόνο δίνουν το μεγαλύτερο μάθημα ζωής. Και ενχερός εγώ που τα έχω ζήσει.

"Ένα σπίτι τόσο κασιδιά μεγάλο και μοναχικό αλλά συνάμα τόσο γεμάτο και ζωντανό.."

"Είναι οι φωνές του παρελθόντος που έχουν υπερβεί μέσα του και, παρόλο που, θα έλεγε κανείς, πως το σπίτι δεν μοιάζει καθόλου με παλιά, δεν έχει χάσει την ταυτότητά του.."

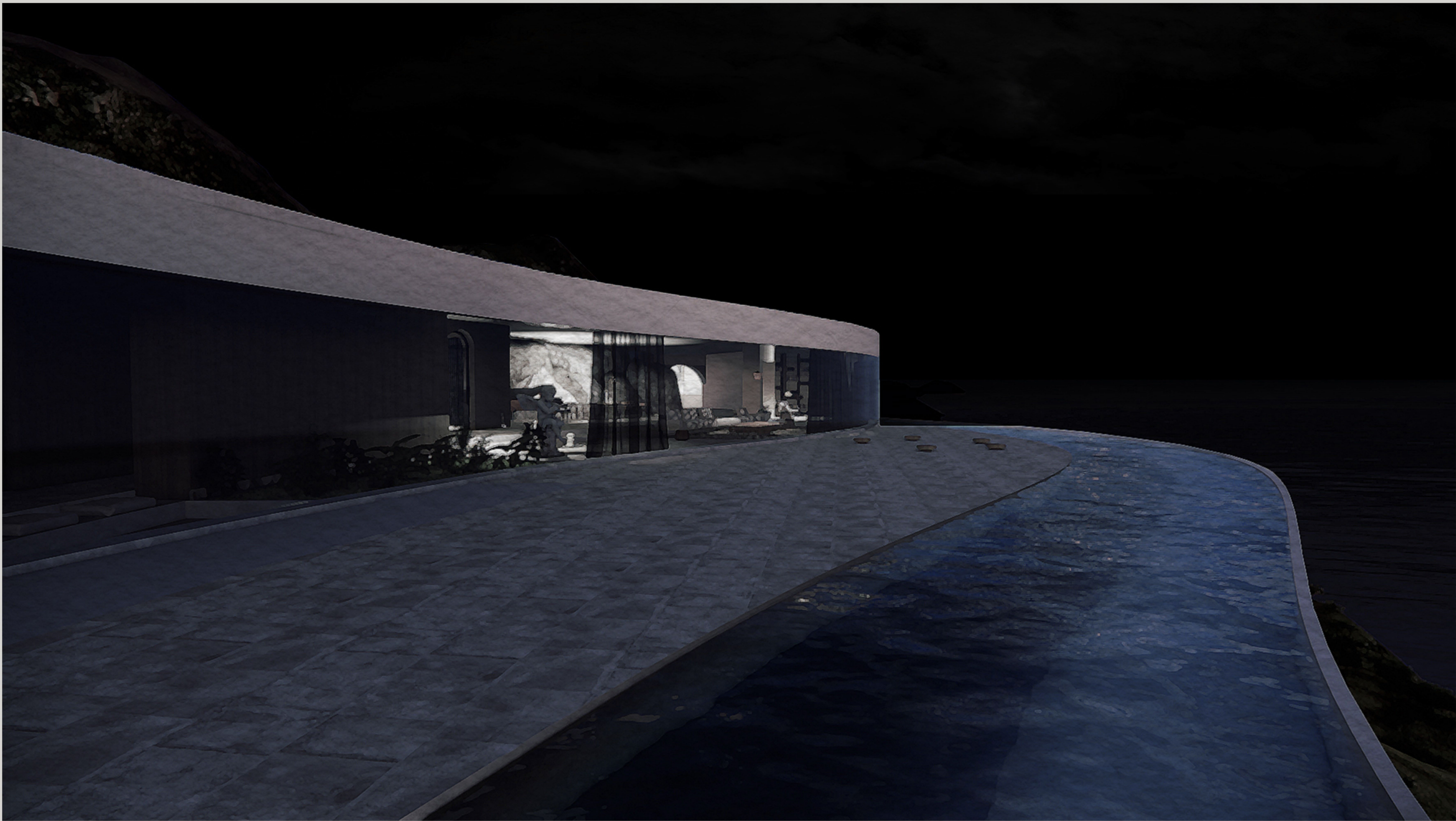
*"Αρχίζω να περιπλανιέμαι ανάμεσα στα έπιπλα, ανάμεσα στους γοίχους,
ανάμεσα στο φως του φεγγαριού.."*

"Είναι αυτή η ανودیή κίνηση σου, καθώς αιωνιεύω το πόδι μου, κάθε
συναίσθημα μου δίνει ώθηση να φράσω άλλο και πιο ψηλά.."

*"Το φεγγάρι, η θάλασσα, ο βράχος, η φύση έχουν μια δεινή ομορφιά από
εδώ πάνω.."*

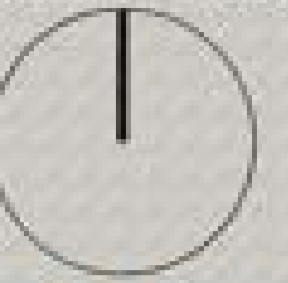

"Πόσο σοερά ανγά γα νγονβάρια; Πόσο θαρραλέα ανγά γα σιαλοπάγια; Με την ύπαρξή τους και μόνο δίνουν το μεγαλύτερο μάθημα ζωής. Και ευχερός εγώ σου γα έχω ζήσει.."

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ ΩΣ «ΚΑΤΟΙΚΙΑ»

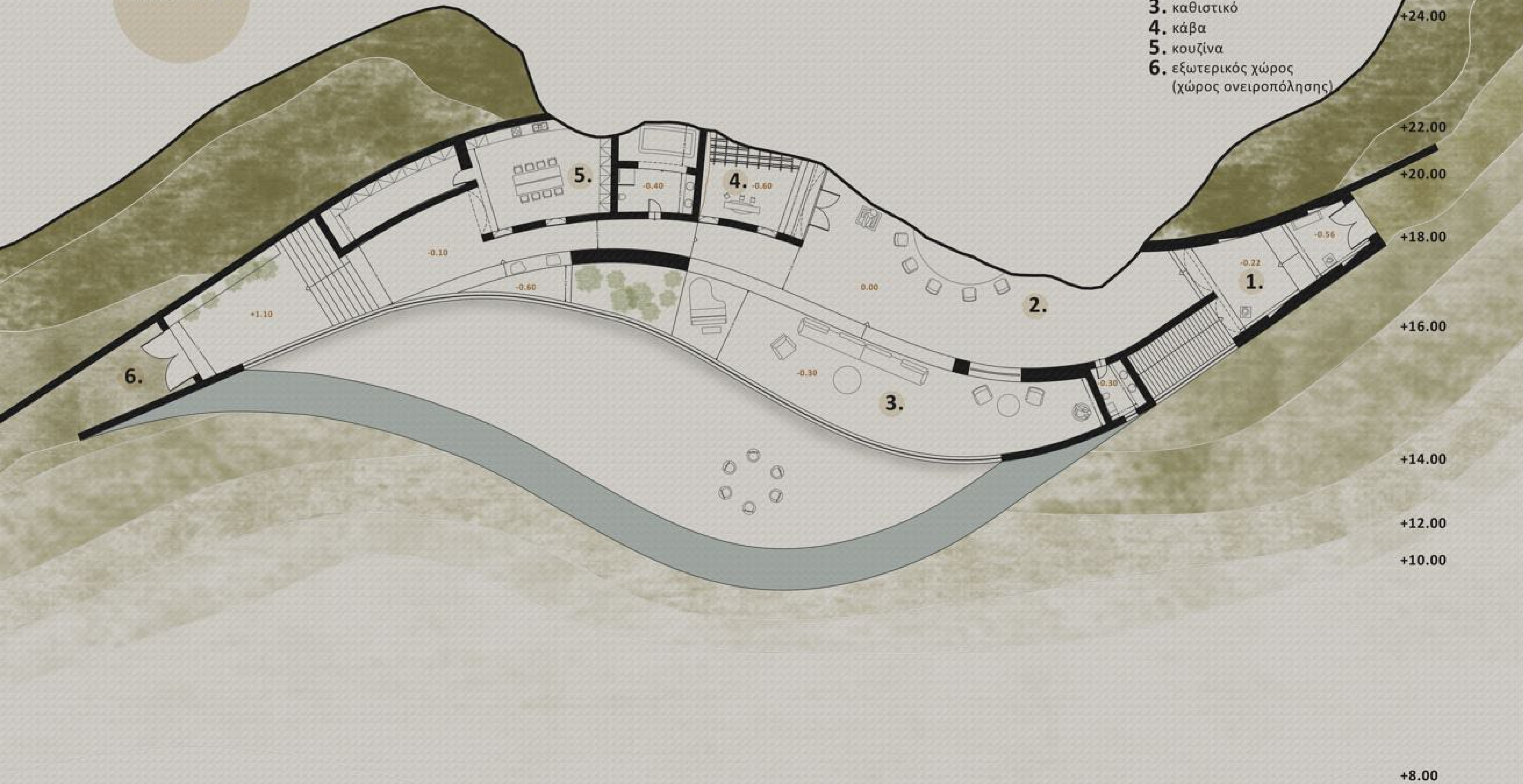
Α' ΦΑΣΗ
ΖΩΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΚΛ 1/100

1. χωλ
2. τραπεζαρία
3. καθιστικό
4. κάβα
5. κουζίνα
6. εξωτερικός χώρος
(χώρος ονειροπόλησης)

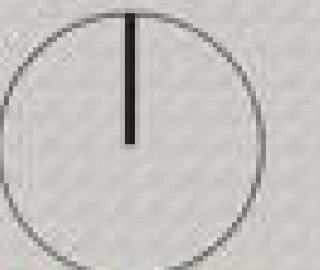
ΣΤΑΘΜΗ Α'

Α΄ ΦΑΣΗ
ΖΩΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΣΤΑΘΜΗ Β΄

- 1. διάδρομος
- 2. μικρό καθιστικό
- 3. υπνοδωμάτιο παιδιού
- 4. υπνοδωμάτιο γονέων
- 5. υπόγειο (αποθήκη)

ΚΛ 1/100

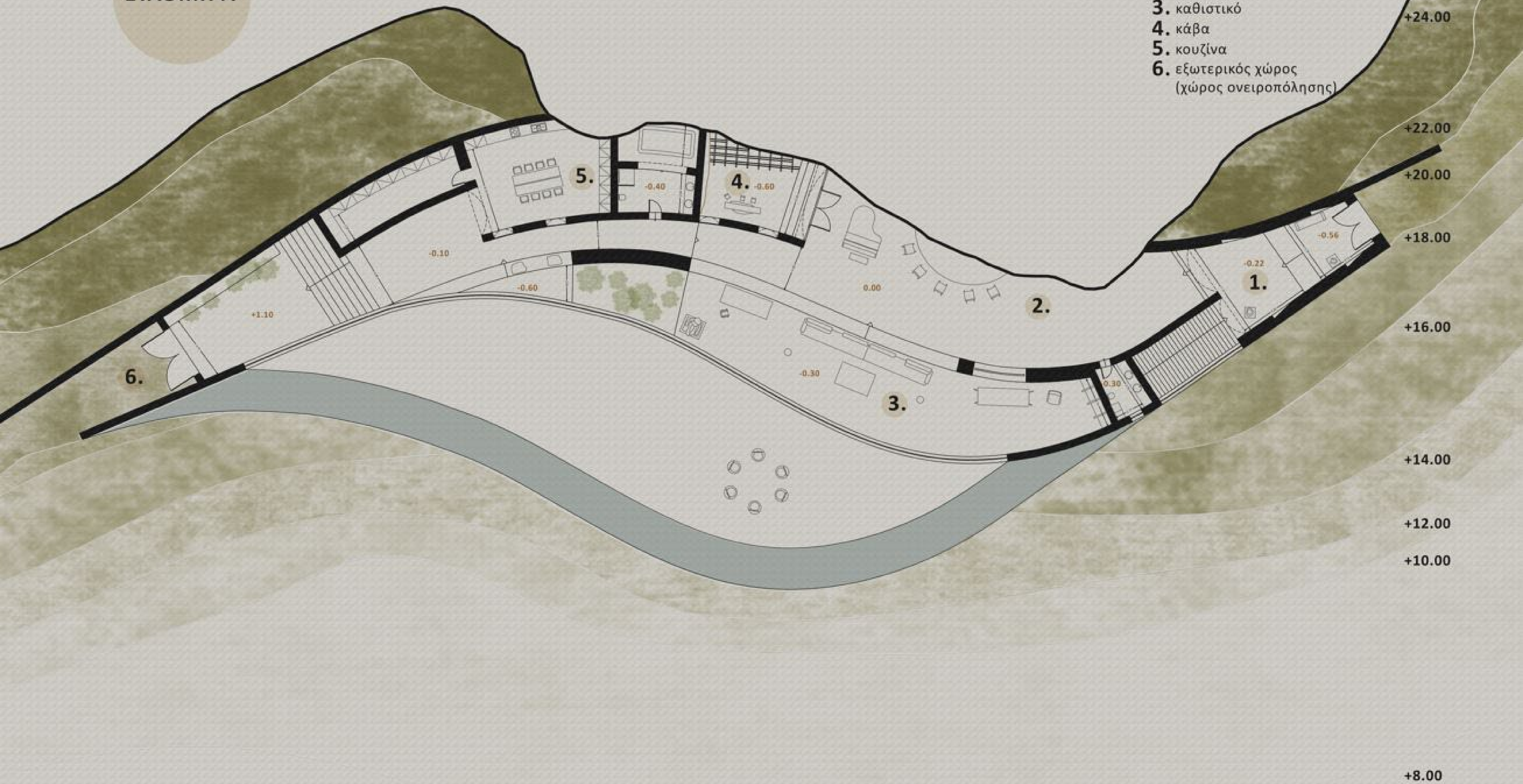
**Β' ΦΑΣΗ
ΖΩΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ**

ΚΛ 1/100

- 1. χωλ
- 2. τραπεζαρία
- 3. καθιστικό
- 4. κάβα
- 5. κουζίνα
- 6. εξωτερικός χώρος (χώρος ονειροπόλησης)

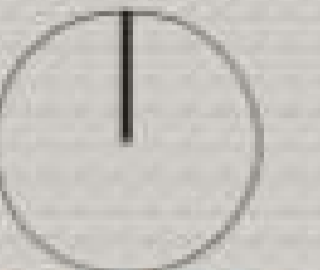
ΣΤΑΘΜΗ Α'

Β' ΦΑΣΗ
ΖΩΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

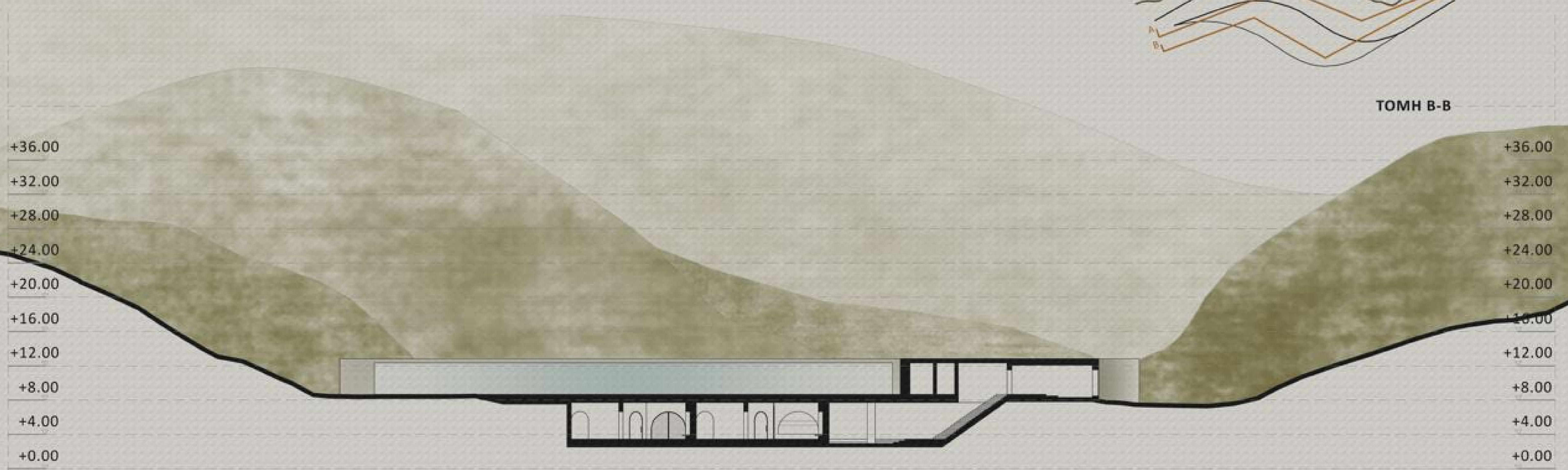
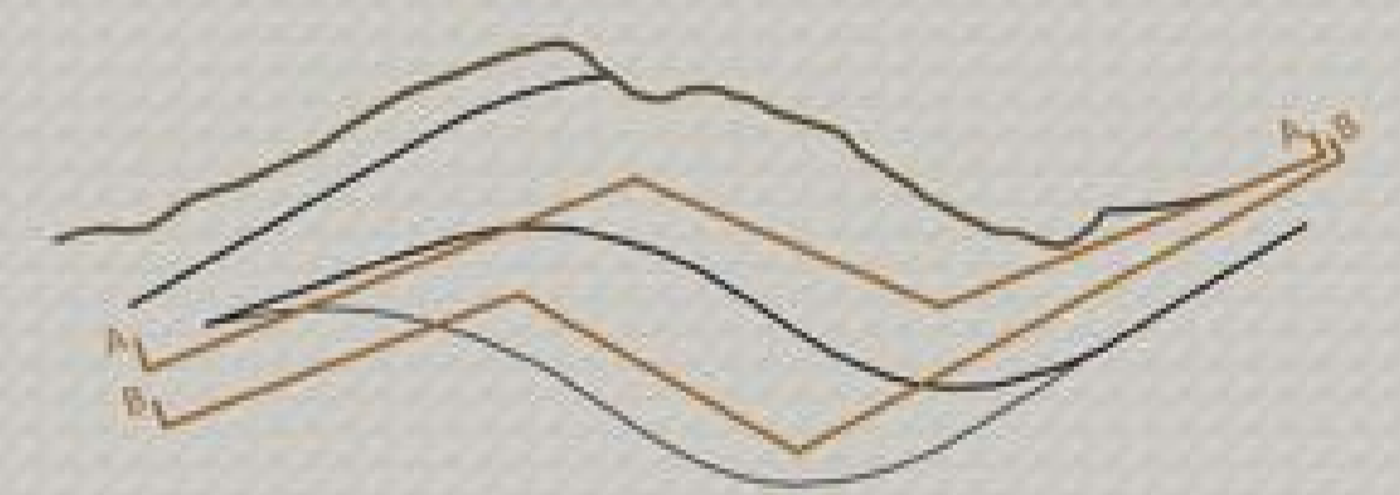
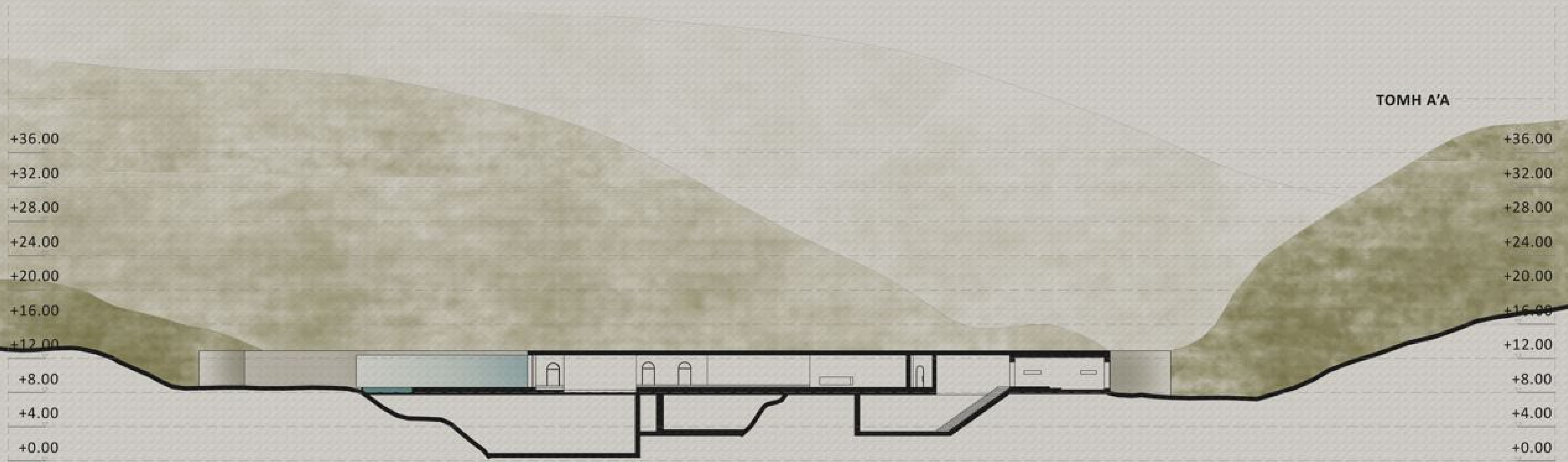
ΣΤΑΘΜΗ Β'

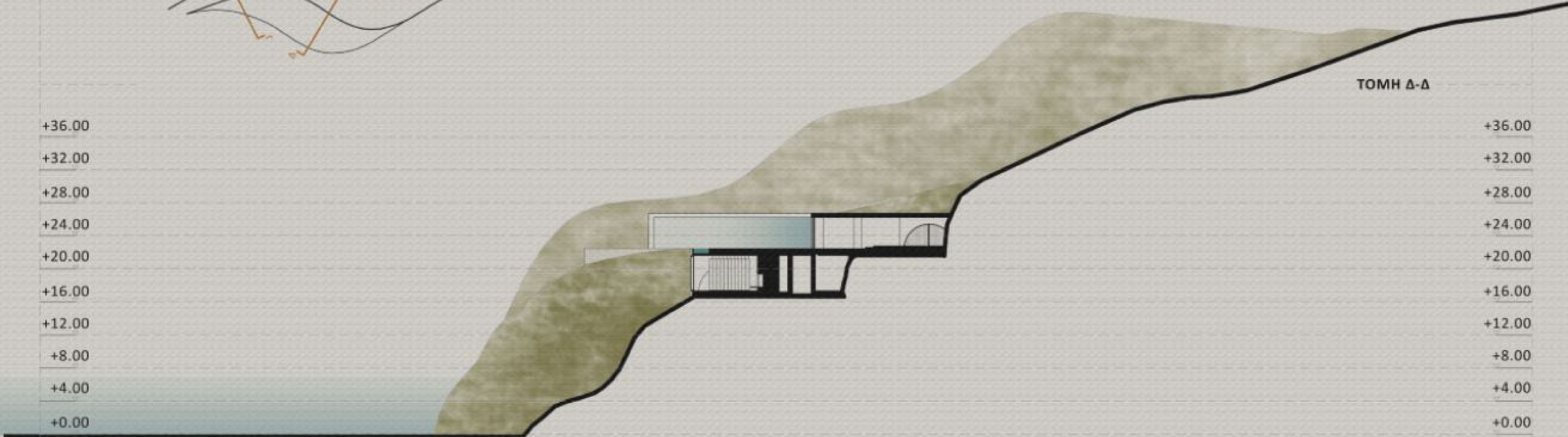
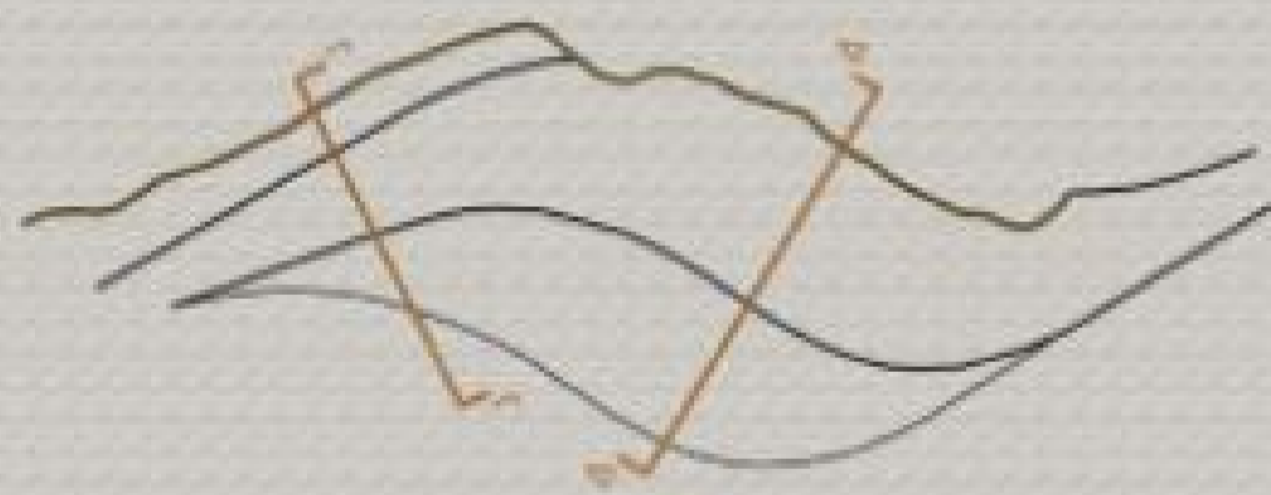
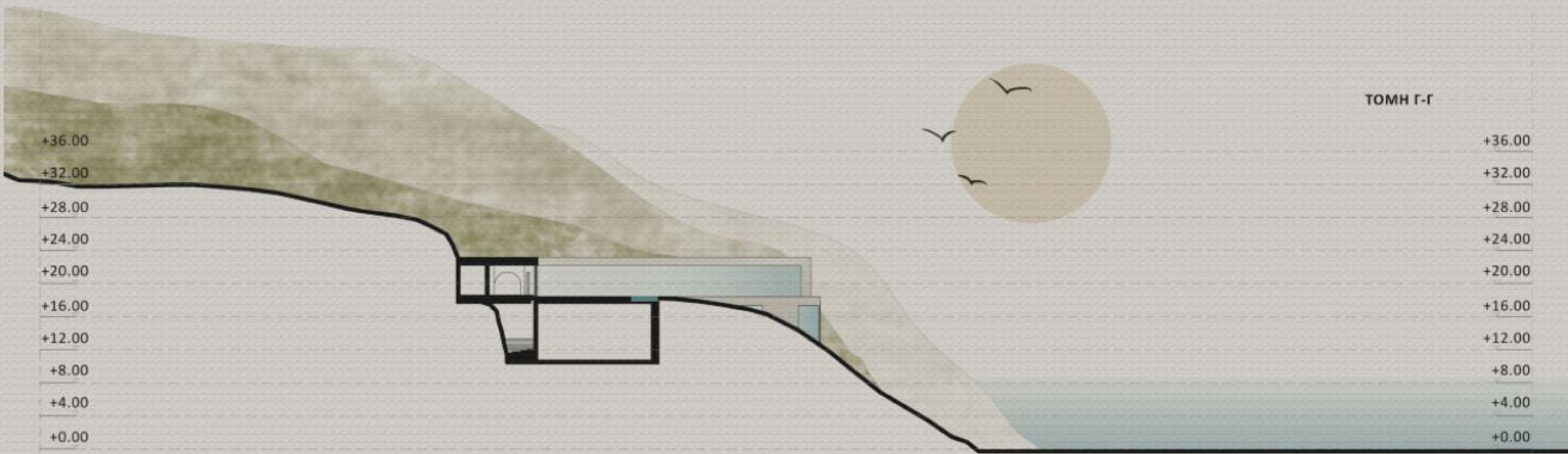
- 1. διάδρομος
- 2. μικρό καθιστικό
- 3. χώρος συγγραφής (γραφείο)
- 4. υπνοδωμάτιο συγγραφέα
- 5. υπόγειο (χώρος αναμνήσεων)

ΚΛ 1/100

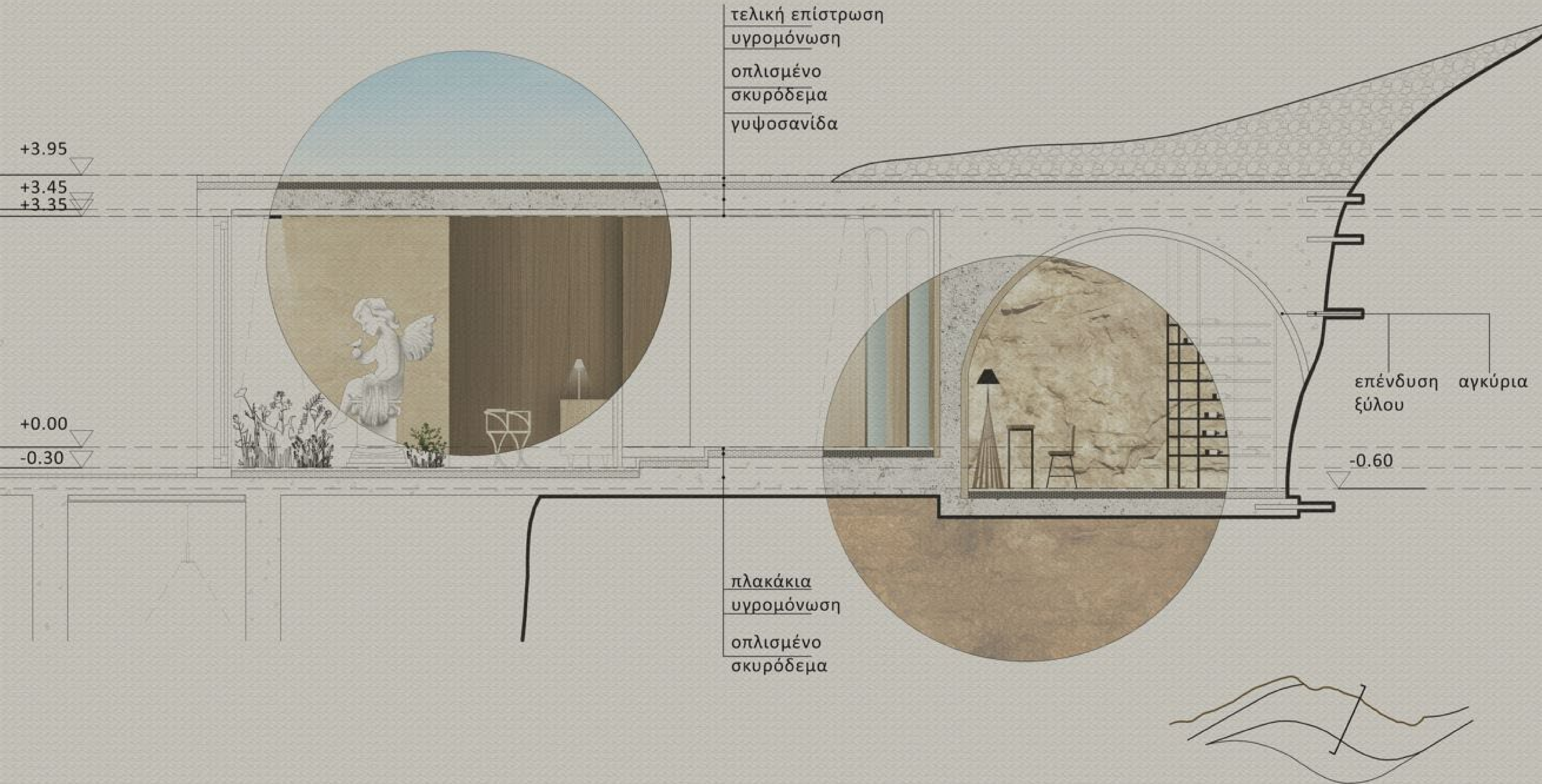

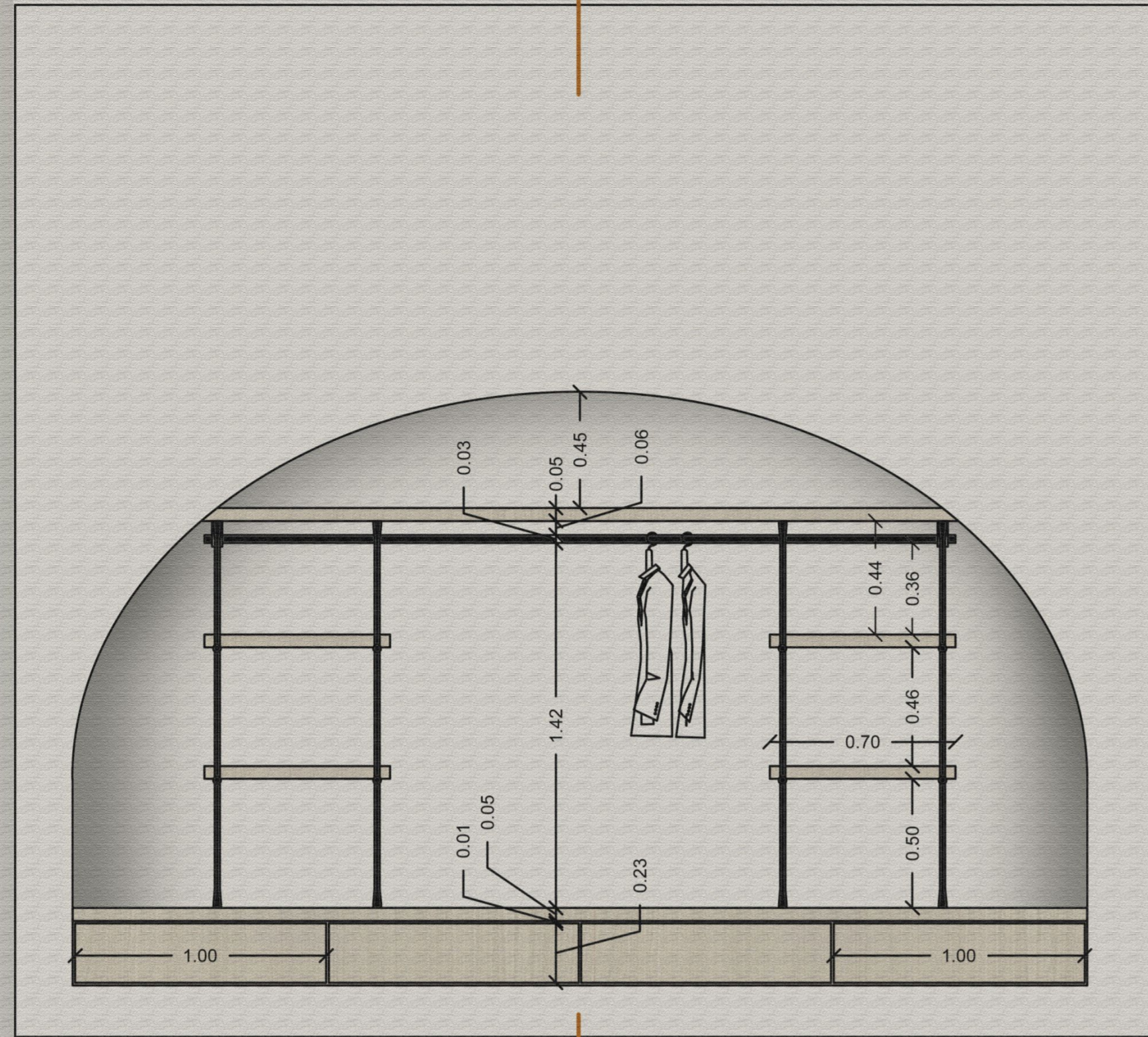
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ
ΤΟΜΗ

ΚΛ 1/50

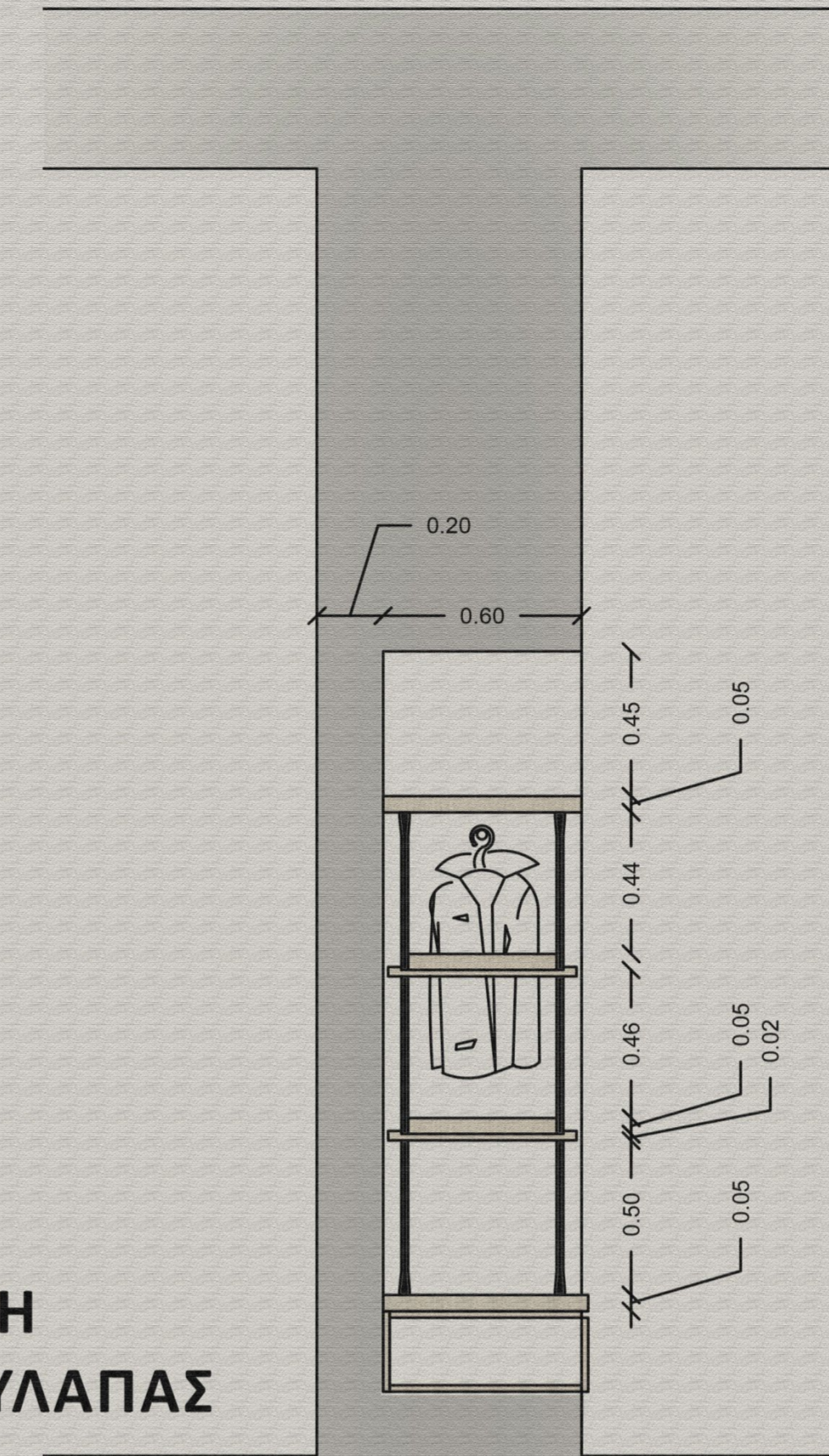

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ
ΕΠΙΠΛΩΝ
ΥΠΝΟΔΩΜΑΤΙΩΝ

ΟΨΗ
ΝΤΟΥΛΑΠΑΣ

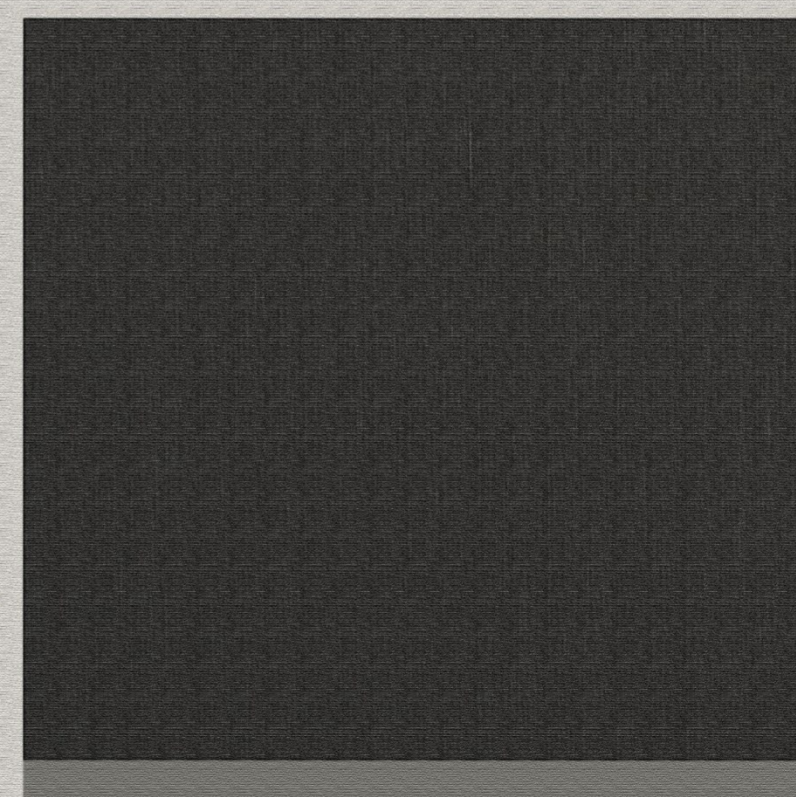
ΤΟΜΗ
ΝΤΟΥΛΑΠΑΣ

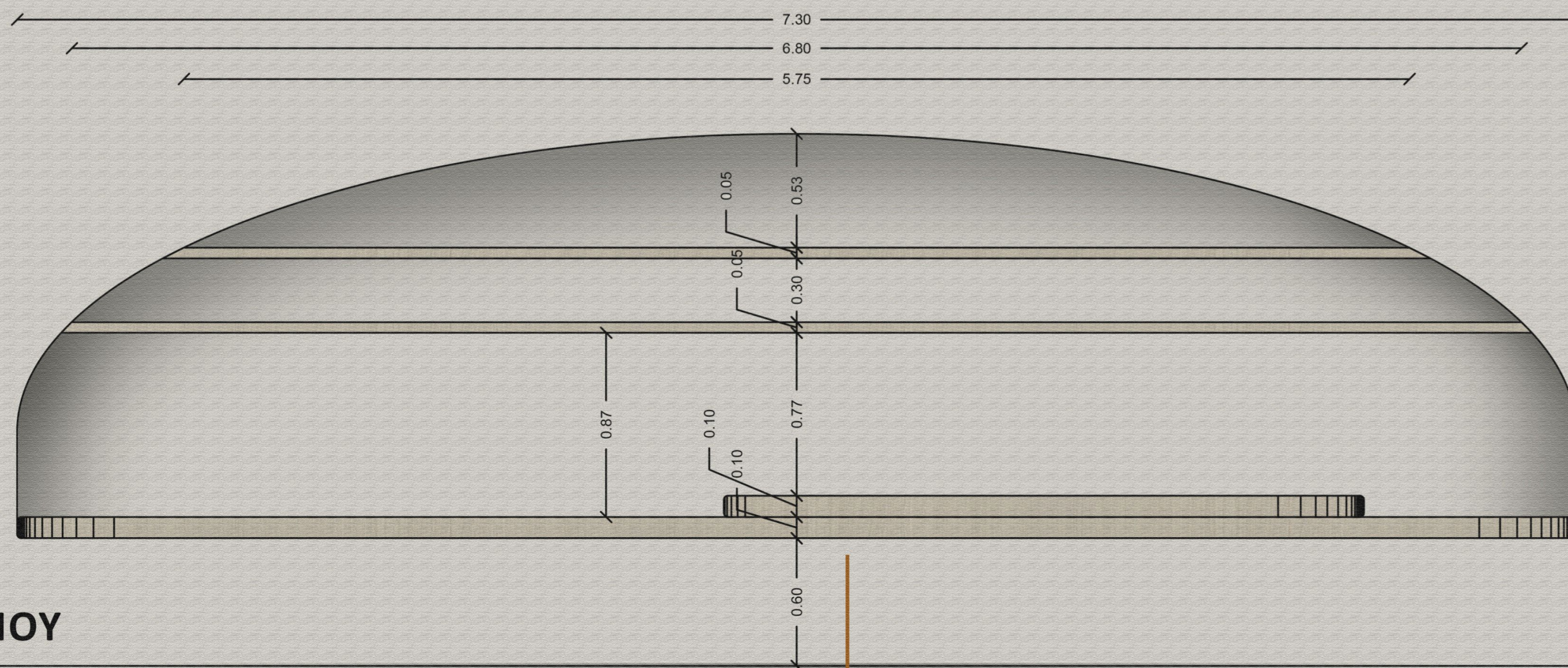
ΞΥΛΟ ΔΡΥΣ

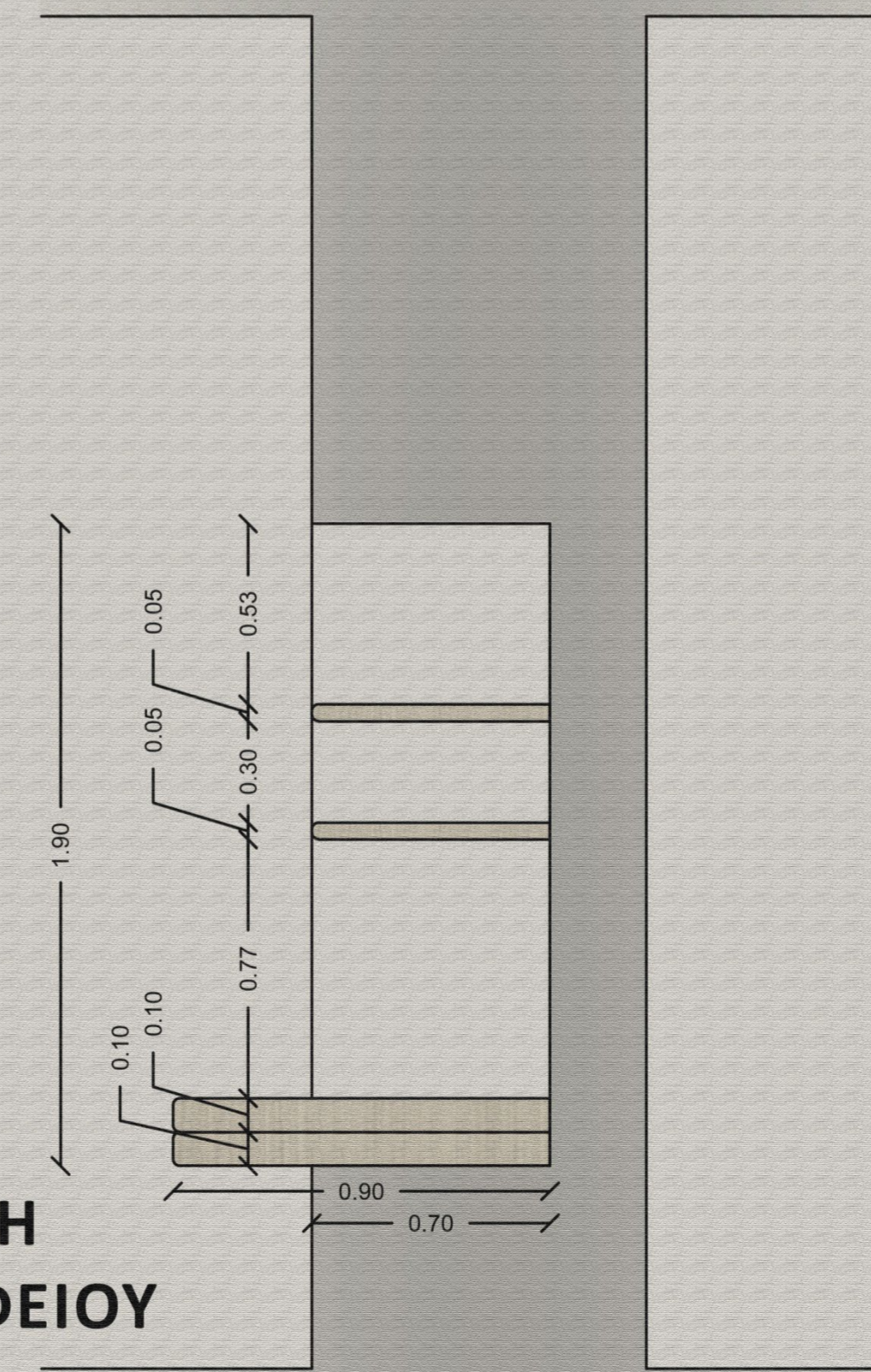
ΑΝΟΞΕΙΔΩΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΜΑΤΤΕ

ΟΨΗ
ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΤΟΜΗ
ΓΡΑΦΕΙΟΥ

**Α΄ ΦΑΣΗ
ΖΩΗ ΜΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ**

ΓΑΙΩΔΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΥΛΙΚΟΤΗΤΕΣ: ΣΠΙΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑ, ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ, ΛΙΤΟΤΗΤΑ, ΑΙΣΘΗΜΑ ΖΕΣΤΑΣΙΑΣ

**ΟΡΘΟΓΩΝΙΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ
ΣΕ ΓΑΙΩΔΕΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ**

- εσωτερικό και εξωτερικό πάτωμα

**ΣΠΑΤΟΥΛΑΡΙΣΤΟ ΕΠΙΧΡΙΣΜΑ
ΣΕ ΜΠΕΖ ΧΡΩΜΑ**

- εσωτερικοί και εξωτερικοί τοίχοι

ΞΥΛΟ ΔΡΥΣ

- επένδυση εσωτερικών τοίχων
- έπιπλα

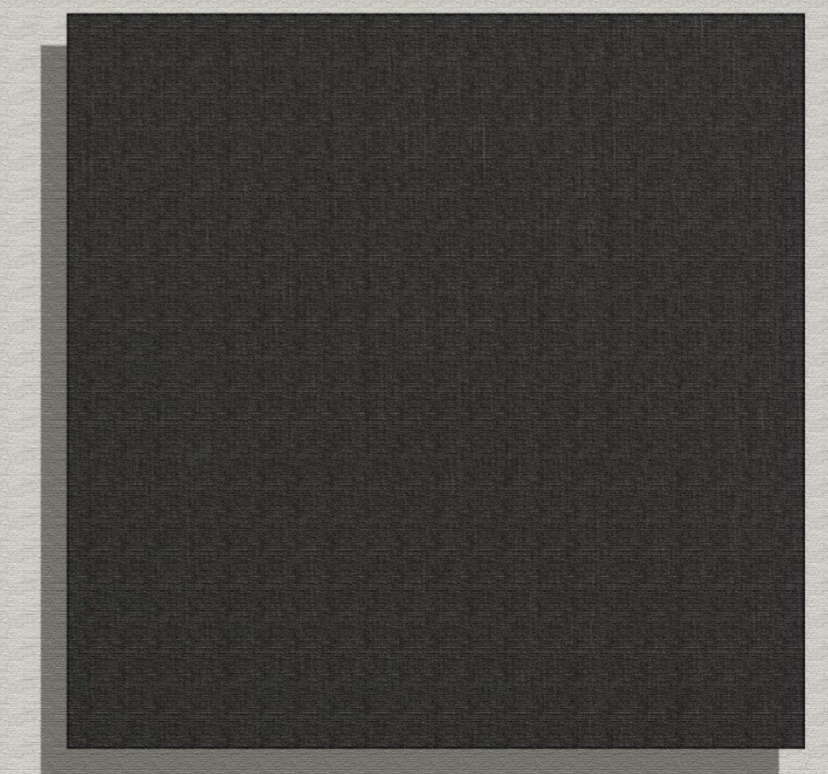
**ΔΕΡΜΑΤΙΝΟ ΥΦΑΣΜΑ
ΣΕ ΣΚΟΥΡΟ ΚΑΦΕ ΧΡΩΜΑ
ΚΑΙ ΣΕ ΜΠΕΖ ΑΠΟΧΡΩΣΗ**

- καλύματα καθισμάτων

ΠΕΤΡΑ

- τραπέζια
- κασπό

ΑΝΟΞΕΙΔΩΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟ ΜΑΤΤΕ

- λεπτομέρειες αντικειμένων και επίπλων

ΓΑΙΩΔΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΥΛΙΚΟΤΗΤΕΣ: ΣΠΙΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑ, ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ, ΛΙΤΟΤΗΤΑ, ΑΙΣΘΗΜΑ ΖΕΣΤΑΣΙΑΣ

**ΟΡΘΟΓΩΝΙΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ
ΣΕ ΓΑΙΩΔΕΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ**

- εσωτερικό και εξωτερικό
πάτωμα

**ΣΠΑΤΟΥΛΑΡΙΣΤΟ ΕΠΙΧΡΙΣΜΑ
ΣΕ ΜΠΕΖ ΧΡΩΜΑ**

- εσωτερικοί και εξωτερικοί
τόιχοι

ΞΥΛΟ ΔΡΥΣ

- επένδυση εσωτερικών τοίχων
- έπιπλα

**ΛΙΝΟ ΥΦΑΣΜΑ
ΣΕ ΜΠΕΖ ΧΡΩΜΑ**

- καλύματα καθισμάτων
- χαλιά

ΠΕΤΡΑ

- τραπέζια
- κασπό

Σας ευχαριστούμε

"Σπίτι, λιβαδιού φτερούγα, ω εσπερινό φως
Ξαφνικά παίρνεις μία σχεδόν ανθρώπινη όψη
Είσαι κοντά μας, μας φιλάς, φιλημένο"

Bachelard Gaston

